

NR 3-4 2024 ÅRGÅNG 24 SPRIDES FRITT

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

OS, blasfemi
& evangelium

Analys av Paulus Eliasson, sid 17

Spring
— vinn segerpriset!

Ledare av Berno Vidén, sid 4

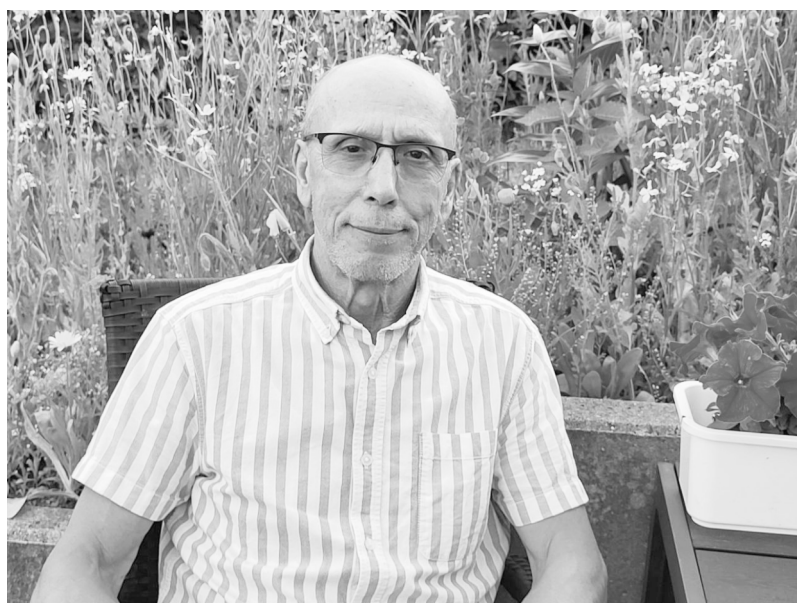

- JAG FICK EN BIBEL PÅ SERGELS TORG

**Läs vittnesbördet om hur broder Najib
fick möta Jesus, sid 2**

– JAG FICK EN BIBEL PÅ SERGELS TORG

DET VAR BÖRJAN TILL ETT NYTT LIV

Vittnesbörd av broder Najib

Broder Najib är en ivrig evangelist som ofta är ute bland människor för att vittna om Jesus. Exempelvis har han tillsammans med syskon från församlingen funnits på Vällingby torg varje lördag under hela innevarande år för att dela ut biblar och traktater. På samma sätt som han själv fick höra evangelium på torget märker man hur han med iver och stor beslutsamhet tar sig an uppgiften att göra Jesus känd bland människorna.

För mer än 50 år sedan blev Najib frälst. Han kom då som nittonåring från Marocko till Sverige i sitt sökande efter svar på meningen med livet. Det han då fick möta kom att totalt förändra hans liv. Han fick nämligen på ett övertygande sätt möta Jesus. Det började på Sergels torg, på ”plattan”, där Maranataförsamlingen hade torgmöte. Najib, som själv spelade och var intresserad av musik, kunde inte motstå sången som sjöngs på torget. En av de första som tog kontakt under torgmötet gav honom en bibel på arabiska, en bibel som kom att bli inkörsporten till ett helt nytt liv.

Vi låter Najib själv berätta vad som hände:

Jag var en sökare och det var det som ledde mig ända till Sverige. Jag vet idag att det är Gud som lett mig. Det var främst två personer som hjälpte mig mycket. Av dem fick jag en grön bibel på arabiska som jag aldrig kommer att glömma. Jag bodde då på ett vandrarhem och så fort jag kom till mitt rum började jag läsa. Ett första frö var sått i mitt hjärta. Men då texten kom till Jesus, hur han gick på vattnet och gjorde andra under, så var allt ändå som ett dunkel för mig. Jag kände att jag behövde hjälp att förstå mera. Det var som en dimma som gjorde att jag inte kunde greppa ordentligt det jag läste. Sedan kom jag till församlingens plats på Johannelund. Där tog de emot mig på ett oerhört sätt. För det mesta brukade jag vara ensam. På tåget kunde jag se par samtala med varandra men själv var jag ensam. Men då jag hamnade på Johannelund hos Maranataförsamlingen och fick se hur de var intresserade av mig, gjorde det att jag kunde öppna mig. Jag fick lära mig att be, ofta på knä, vi åt frukost

tillsammans vid dukade bord, och allt det här var helt nytt och kändes så stort för mig. Att få lära sig bedja tillsammans med troende vänner betydde mycket. Jag hade då lärt mig några ord och jag kände påtagligt hur böneatmosfären skapade tro i mig.

Det är som att smaka på en saftig frukt för första gången. Då jag gav mitt ettåriga barnbarn några små bitar jordgubbar som han aldrig smakat tidigare, ville han bara ha mer och mer. Så lärde han sig att äta. Det är en bild av vad som hände mig. Jag började att be mitt i den gemenskap som fanns hos församlingen, och den ordning som fanns var fylld av gedigen kärlek. Det var en underbar atmosfär som gjorde det lätt för mig att tro, samtidigt som jag läste Bibeln och fick se sanningar på ett nytt sätt. Jag tror att Gud visar för var och en hur man kan komma till tro på honom och sedan hålla fast.

Ett bibelsammanhang som fascinerat mig mycket är då Jona bad i den stora fiskens buk. Det är så med oss.

DOP & GLÄDJEHÖGTID

Zebastian Vidén rapporterar

“Vi ska ha dop.” Då Tage Johansson ringde och bjöd in till högtidsdag i Gullspång med dop och gemenskap fanns det ingen tvekan. Självklart ville vi vara med och dela glädjen.

Två yngre systrar som växt upp i församlingen och som sedan ett antal år tillbaka bor på Åland, samt en broder som under lång tid väntat på möjligheten, skulle nu döpas.

"På din egen bekännelse ..." Dopförrättare Emanuel Johansson döper Anders Lind.

Vi samlades en skara i vardagsrummet hemma hos syskonen i Gullspång och sjöng först några sånger ur Särklaregn, ackompanjerade av gitarr, dragspel och munspel. Tage delade några uppmanande ord med dopkandidaterna och sedan bar det av ned till badplatsen i Skagersvik där dopet skulle ske.

Inför en handfull badgäster och de för oss osynliga skarorna från den himmelska världen fick sedan beslut fattas och

proklameras om att följa Jesus.

Tack Herre för den välbehagliga tiden och att vi får bevittna hur människor än idag införlivas i Guds rike.

Dagen avslutades med brödsbrytelse då vi fick påminnas om Jesu försoningsverk och den fasta grund vi får stå på.

Bildligt talat är vi i fiskens buk och om vi ber till Gud sker det ett under. Jag har själv fått uppleva det i flera små händelser.

”Jag ropade till Herren i min nöd, och han svarade mig. Från dödsrikets buk ropade jag på hjälp, och du hörde min röst. Du kastade mig i djupet, mitt i havet, och strömmarna omslöt mig, alla dina böljor och vågor svepte över mig. Jag tänkte: Jag är fördriven från dina ögon.

Men jag ska åter få se ditt heliga tempel. Vattnet omslöt mig ända till halsen, djupet omgav mig, sjögräs snärjde sig runt mitt huvud. Jag sjönk ner till bergens grund med jordens bommar bakom mig för evigt – men du förde mig levande upp ur graven, Herre min Gud. När min själ tynade bort i mig tänkte jag på Herren, och

min bön nådde dig i ditt heliga tempel. De som håller fast vid tomma avgudar överger den nåd de fått. Men jag ska offra till dig med tacksägelse, det jag lovat ska jag uppfylla. Frälsningen finns hos Herren!”

Och Herren talade till fisken, och den kastade upp Jona på torra land (Jona 2).

Jona tynade bort men tänkte ändå på Herren. Vi har Herren och kan likt Jona hamna i olika situationer. Vi har också fått en tro som aldrig sviker. Det är den tron, tron på Jesus, som frälsar oss, och det eviga livet vi får är en gåva.

Vi människor förändras, naturen förändras och världen förändras. När man ser förändringar i tiden så är det ofta till det sämre. Vi åldras också och förändras på det sättet. Det yttre gör oss påminda om förgängligheten. Men Gud förändras aldrig. Han är för alltid densamme.

Den evige Guden har älskat oss innan vi föddes. Det är inte så att han börjat älska mig nu. Han har alltid älskat mig och han är kärleken. Det är det som är så underbart. Hans innersta, hans helighet – kärleken – är en kraft lika mäktig, som Gud är. Han förändras inte. Hos Gud finns ingen början och inget slut. När vi tar emot Jesus i våra liv så är också det ett evigt liv, som aldrig någonsin tar slut.

Spring – vinn segerpriset!

Text: Berno Vidén

Att vinna OS-guld är något väldigt stort. Några av de som tog hem guldmedaljerna reagerade först chockartat – “har jag vunnit?” – för att sedan ge uttryck för en oerhörd glädje. Det var som att alla koncept förlorades och segraren jublade rakt ut utan att bry sig om vad folk skulle tycka och tänka: “Jag har vunnit, jag har tagit OS-guld!” Uttryck av äkta euforisk glädje.

Inför tävlingarna har idrottsmännen genomgått minutiösa förberedelser under flera års tid och uppoffrat sig på många olika sätt. Man har satsat tid och kraft just för äran att få vara med och tävla i Olympiska Spelen. Flera vittnar om att det är något av det största man kan vara med om i idrottsväg. Det ger en känslolik kick för stunden och kan exempelvis positivt motivera ungdomar att börja idrotta och så vidare, men är hur som helst något som prisas för stunden – en tillfällig och övergående glädje.

Då bibeln skriver om tävlingsidrottaren handlar det främst om hur han förbereder sig och

kämpar utifrån alla regler för att segra. Till oss som är kristna är budskapet: kämpa som denna. Kämpa som den som kämpar för att vinna målet. Då förstår vi att det ställs oerhörda krav på oss.

Vi ska läsa några bibelord. för att påminna om vårt uppdrag, och vilka värden som står på spel. Tävlingsidrottaren kämpar för att vinna ära och en medalj, som idag och säkert en tid framåt bejublas, men som allteftersom, kanske inte faller i glömska, men blir ett minne blott. Vi kämpar för en härlighetens segerkrans som aldrig vissnar; för mål av evighetsvärde (1 Pet 5:4). Det vi gör för Jesus bär frukt för evigheten. Så här står det i Filipperbrevet:

Inte så att jag redan har gripit det eller redan har nått målet, men jag jagar efter att gripa det eftersom jag själv är gripen av Kristus Jesus. Bröder, jag menar inte att jag har gripit det än. Men ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom

och sträcker mig mot det som ligger framför och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus (Fil 3:12-14).

Glöm det som ligger bakom. Vi ska inte radera minnena, men det handlar om att inte fastna i det som ligger bakom, utan se till att frigöra sig från sådant som vill hindra att fortsätta framåt. Ty Gud har en plan och en tanke för framtiden, för ditt och församlingens liv. Vi uppmanas att glömma det som ligger bakom, och samtidigt att sträcka oss mot det som ligger framför. Att sträcka sig framåt är en nödvändig aktiv handling för att jaga mot målet och segerpriset. Det är så mycket större än det jordiska strävandet, och så mycket mer än vad idrottsmännen sysslar med. Det är också mer värdefullt och avgörande för både tid och evighet: ”Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus.” Vi påminns här om församlingens uppgift i tiden, nämligen att befolka himlen. Det handlar om att få människor över på andra sidan, att få

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871 (Print)
ISSN 3035-6229 (Online)
Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén

Sprides fritt!

© Midnattsropet
Kontakta tidningen för tillstånd att
använda material.

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se
www.maranata.se

Siriusvägen 4 A
175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet

Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

in dem i Guds rike, att få möta Jesus. Vilket mål! Kämpa för det. Jaga mot det. Sträck dig framåt och bli en själavinnare för Jesus.

Till församlingen i Korint skriver Paulus i 1 Kor 9:24:

Vet ni inte att av alla löparna som springer på arenan är det bara en som får priset?

Vi jämför oss med varandra och inser att det här kan vi aldrig nå upp till, men Paulus uppmanar i samma vers så här:

Spring så att ni vinner det!

Vi inte bara kan vinna priset, utan då vi går med Jesus så är vi segervinnare. Han är garanten. Då Paulus hade kommit till slutet av sitt liv skrev han till Timoteus och påminde om hur lönen väntade:

Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu väntar mig rättfärdighetens segerkrans (2 Tim 4:7-8).

Han skriver med förvisning, och så lägger han till några ord som är en oerhörd tröst för församlingen, då han inkluderar *alla*:

Den ska Herren, den rättfärdige domaren, ge mig på den dagen, och inte bara mig utan alla som älskar hans återkomst.

Så lyfter han fram kärleken till Jesus som är så viktig och avgörande. Det är en förvisning mitt i allt. Först är det en uppmaning: "kämpa för att vinna priset" och så tänker vi, men hur ska jag klara det? Jo, genom att se på Jesus och leva nära honom.

Texten till församlingen i Korint fortsätter:

Alla som tävlar måste ha disciplin i allt – de gör detta för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar. Jag springer alltså inte utan att ha målet i sikte, jag boxas inte likt en som slår i tomma luften (9:25-26).

Hemligheten är att se mot målet. Hebréerbrevets författare uppmanar oss att ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, att tänka på honom, "så att ni inte tröttnar och tappar modet" (Hebr 12:3).

Paulus påminner Timoteus om att det finns tävlingsregler att följa:

Den som tävlar får ingen segerkrans om han inte följer reglerna (2 Tim 2:5).

Det finns alltså ett regelverk, och nu tänker en del kanske att det handlar om att man ska bli frälst eller rättfärdiggjord genom sina gärningar. Nej, det handlar inte om det. Reglerna är i huvudsak att följa Jesus. Det finns många förklaringar bara i det här lilla kapitlet, som har det gemensamt att de pekar fram mot Jesus – "Tänk på Jesus Kristus, som är uppstånden från de döda ..." Vad jag vill poängtera är uppmaningen att aktivt söka dig framåt. Vi är inte framme än. Det återstår en liten bit, och ännu idag är det missionsbefallningen som gäller:

"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut" (Matt 28:18-20).

Där har vi en regel. Lyd Jesus, följ uppmaningen. Sök att vinna segerkransen genom att vinna människor.

Jag nämnde inledningsvis om en oerhörd glädje hos den som vinner guldmedaljen. Vi har sett olika människor från olika länder med helt olika levnadsvillkor. För en del har en seger inneburit en omvälvande förvandling av hela livssituationen, rent materiellt, ekonomiskt, genom prispengar och annat man får. Det bidrar självklart till glädjeyttringar.

Jag skulle vilja lyfta fram lite hur bibeln hjälper oss att se på glädjeämnen. Det som gör att vi kan bli saliga. Där finns det också uppmaningar, och de är inte som de

vi ser i världen. Tänk exempelvis på hur Jesus sökte upp det förlorade, och för honom var det glädje. Det var en oerhörd glädje att få komma till dem som ingenting var i denna världen. Inte bara komma till dem, utan det står om Jesus hur han gick ner och blev allas tjänare. Han ödmjukade sig och böjde sig på så sätt under alla människor, för att kunna lyfta människan upp.

Saligprisningar

Ett oerhört budskap Jesus ger är det vi möter i bergspredikan (Matt 5). Han talar om salighet, ett uttryck för himmelsk lycka, men han vänder på begreppen och ger dem en helt ny innebörd:

Saliga är de som är fattiga i anden ...

Är det saligt att vara fattig? Jesus säger det här. Men så förklarar han också, att vara fattig i anden, eller fattig i den här världen, det har ett motsatsförhållande – "för dem tillhör himmelriket".

Fattig i anden, men jag har något som är mer värt. Jag är medborgare i ett rike som aldrig ska vackla, ett rike som består för evigt. Jesus har gett mig ett evigt liv, och han har gjort mig till medborgare i himmelriket. Vilket ämne för salighet.

Saliga är de som sörjer, för de ska bli tröstade. Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden. Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, för de ska bli mättade.

Se på världen idag. Vad är det som händer? Vi ser mycket hunger och törst hos världens makthavare efter att få dominera och kontrollera gränser. Det pågår sådana fruktansvärda krig på vår jord för att människor i sin ondska ständigt jagar efter mer makt och framkomlighet för att genomföra sina idéer och ideal. Dock kommer världen aldrig att förändras, den kommer aldrig att hitta någon lösning.

Jesus ger oss ett budskap här – hungra och törsta efter rättfärdighet! Vad är då rättfärdighet? Vad är

forts sid 22...

"... TILLS JAG KOMMER TILLBAKA"

Bibelstudium av Michael Dakwar

Jag tror att ett av de mest använda orden av lärjungarna, var ordet Maranata, som betyder ”Kom Herre Jesus”. De väntade på Herrens tillkommelse, och jag vet att vi i denna församling också har denna önskan att vänta på Herrens tillkommelse. Det är en längtan som varje sann troende har, att Herren ska komma tillbaka, att vi får möta honom ansikte mot ansikte och alltid vara hos honom. Då måste vi ställa oss frågan vad vi ska göra tills han kommer tillbaka. Har Skriften upplysningar om vad vi bör göra medan vi väntar på att han kommer? Har Herren själv gett oss någon anvisning om vad vi bör göra tills han kommer? Jag tror att vi fyra eller fem gånger i Skriften möter frasen ”tills jag kommer”. Jesus säger att man ska göra något tills han kommer tillbaka. Paulus säger också någonstans vad vi ska göra tills Jesus kommer igen. Låt oss titta på de ställen där Jesus använder dessa ord om vad vi ska göra tills han kommer, vad Jesus sade till sina lärjungar om detta.

Vi ska titta på varje sammanhang, och jämföra de olika skriftorden. Det första stället där Jesus säger ”tills jag

kommer” står i Lukasevangeliet 19, där Jesus i en liknelse talar om tjänare som fick pund att förvalta. Vi läser några verser från det här ganska långa sammanhanget:

– Han sade: ”En man av förnäm släkt for till ett land långt borta för att få kungavärdighet och sedan komma tillbaka. Han kallade till sig tio av sina tjänare och gav dem tio pund och sade till dem: Gör affärer med dessa tills jag kommer tillbaka. Men hans landsmän hatade honom, och när han hade farit skickade de sändebud som skulle säga: Vi vill inte ha honom till kung över oss. Men han fick sin kungavärdighet, och när han kom tillbaka lät han kalla till sig tjänarna som hade fått pengarna. Han ville veta vad var och en hade förtjänat. Den förste kom och sade: Herre, ditt pund har gett tio pund till. Då sade kungen: Bra, du gode tjänare. Eftersom du har varit trogen i det minsta skall du härska över tio städer. Den andre kom och sade: Ditt pund har gett fem pund till. Kungen sade till honom: Du skall härska över fem städer. Därefter kom en annan tjänare och sade: Herre, se här är ditt pund. Jag har haft det förvarat i en duk av fruktan för dig, eftersom du är en

sträng man som tar ut vad du inte har satt in och skördar vad du inte har sått. Hans herre sade till honom: Efter dina egna ord skall jag döma dig, du onde tjänare! Du visste att jag är en sträng man, som tar ut vad jag inte har satt in och skördar vad jag inte har sått. Varför satte du inte in mina pengar i en bank, så att jag kunde få ut dem med ränta när jag kom tillbaka? Och till dem som stod bredvid sade han: Ta ifrån honom hans pund och ge det åt den som har tio pund. De sade: Herre, han har redan tio pund. Ja, jag säger er: Var och en som har skall få, men den som inget har, från honom skall tas också det han har. Men dessa mina fiender som inte ville ha mig till kung över sig, för hit dem och hugg ner dem inför mina ögon” (Luk 19:12-27).

I den här liknelsen talar Jesus om en Herre som ger sina tjänare några pund att förvalta, och förmaningen att förvalta dem tills han kom tillbaka. Han har alltså gett dem något, och förväntar att de ska använda det de fått. Här talar han om att de ska göra affärer med punden, tills han kommer tillbaka. Det innebär alltså att de skulle använda pengarna så de skulle

ge en vinst, som han kunde få när han kom tillbaka.

Alla dessa som fick något från sin Herre, gjorde affär med pengarna. Och alla gjorde vinst, utom en person. Han var så rädd att han skulle förlora och inte få någon avkastning från pundet han fått av sin Herre, så han gick bort och gömde pundet. När Herren kom tillbaka, fick han av varje tjänare den vinst de gjort. Men när han kom till tjänaren som inte gjort något med det pund han fått, så sa denne tjänare till sin herre: – Här är nu pundet jag lagt undan åt dig. Jag lade undan det, därför att jag är rädd för dig. Jag vet att du är en mycket sträng och fordrande Herre. Om jag gör något fel, så straffar du mig för det. Jag vet att du vill skörda där du inte har sått och få lön för det du inte lagt ut.

Då sa hans herre: – Jag ska döma dig efter dina egna ord.

Då är frågan: var det så att tjänarens Herre straffade honom för att han inte gjort något med sitt pund? Eller blev han dömd för att han hade fel uppfattning om sin Herre? Om du läser noga och jämför skrift med skrift, kommer du att se att han inte blev straffad för att han underlåtit göra något med sitt pund, men hans Herre straffade honom därför att han hade fel uppfattning om sin egen Herre. Han visste inte att hans Herre var mycket nådig och barmhärtig, och att han förstod om tjänaren inte kunnat göra något med sitt pund. Nej, han uppfattade sin Herre som en mycket hård person, och trodde att vad han än gjorde, skulle hans Herre straffa honom för det. Jag tror att det var därför han blev straffad, och inte för att han misslyckades skaffa förtjänst på pundet.

Otivelaktigt handlar den här liknelsen om Herren Jesus Kristus. Han har gett var och en av sina lärjungar en gåva. En del har fler gåvor än andra. Och han förväntar av sina lärjungar att de ska använda sina gåvor och försöka få vinning av dem. Var och en av oss vet av erfarenhet att vi inte alltid kan skaffa vinning av de gåvor Gud gett oss. En del människor försöker, men får ingen frukt från försöken. Kommer Herren Jesus att straffa dem för det? Det tror jag inte. Det skulle säga emot Guds egen karaktär. Det är inte vi som ska skörda. Vi kan inte få säden och

frukten att växa. Paulus säger i brevet till Korintierna att en del sår utsädet, andra vattnar, men det är Gud som ger växten. Det är inte vi som ser till att det blir frukt. Därför kommer Gud inte att straffa någon för att han inte burit frukt, straffet kommer när vi har fel uppfattning om Jesus. När du har en uppfattning som går rakt emot Guds karaktär och egenskaper. När han älskar dig, tycker du han är hård emot dig. När han är nådig och barmhärtig, så tror du att han slår och straffar dig. Det är inte alls Guds karaktär att vara sådan. Därför är det så viktigt att vi har rätt uppfattning om vår Herre.

När vi känner till sanningen om vem han verkligen är, så kommer vi också att vara mycket friare i vår vandring med honom. Jesus sa att ni ska känna sanningen, och sanningen ska göra er fria.

Det finns många människor i denna värld som är så upptagna med att göra saker hela tiden. Man vill behaga Gud med att göra en massa ting. Men om vi går till bergspredikan, och läser de elva första verserna där Jesus talar om vilka som är saliga människor, så talar han inte om människor som gör, men om människor som *är*. Det handlar om att vara i Jesus.

Det är han som lever i oss som kan göra något i oss. Det är inte vi som gör, men han. Och om vi vet det, så kan han göra med oss vad han vill. Vi behöver inte främst tänka vad kan jag göra, men "vad kan jag vara". Hur kan jag vara mer till Guds förfogande, så han kan göra ting genom mig? Det kan ibland betyda att jag gör ingenting, utan sitter och väntar på Herren, så att han kan fylla mig och förbereda mig för vad han vill att jag ska göra.

För att gå tillbaka till vårt ämne, säger Jesus: Gör detta till dess att jag kommer.

Denna liknelse som är nämnd i Lukas 19, är samma liknelse som är återgiven i Matteus 25. När vi därför läser liknelsen i Matteus 25 i sitt sammanhang, kan vi förstå lite mer vad Jesus förväntar sig av de gåvor han lagt ner i oss. Många gånger har vi för oss att det Jesus gett oss ska brukas där det kan se stort ut. Att vi kan demonstrera vilka gåvor vi har, så människor blir imponerade och vi

får bli stolta över oss själva. Men Gud ger oss gåvor, inte för att vi ska bli stolta och uppblåsta, utan han ger oss hellre gåvor så att vi kan hjälpa och uppbygga varandra i tron. Det förstår vi av sammanhanget i Matteus 25. Där kommer Jesus med samma liknelse om punden, men han fortsätter här direkt med ett annat påstående. Vi kan inte säga att det är en annan liknelse, men Jesus säger här:

Vad du än gör för människor som är enkla i världens ögon, speciellt när du vet att de är dina bröder och systrar i Herren, är detsamma som att göra det för Herren Jesus själv. Därför blir jag så glad när jag får rapporter om vad våra syskon på missionsfälten gör för behovets barn i Santo Domingo och Haiti. De hjälper fattiga syskon som behöver hjälp. De är våra bröder och systrar som behöver hjälp. Kanske de är sjuka, en del är i fängelse. En del har inget att äta, inget att kläda sig med. Om vi, som är deras bröder och systrar inte bryr oss om dem – vem ska då bry sig om dem?

Det här kan vara de främsta tecknen på vår andlighet. Vi får inte bara använda våra gåvor till att visa upp dem, demonstrera som på en teaterföreställning. Gud gav oss inte gåvor för att vi skulle skryta med dem och göra oss märkvärdiga. Han gav oss dem för att vi skulle använda dem till hjälp för andra, speciellt våra svaga bröder och systrar. Därför säger han till dem som inte har handlat så att de ska kastas i det brinnande Gehenna. Och märk väl att han säger detta till människor som kallar honom Herre. Han säger det till människor som kallar sig kristna. Inte till dem som inte kände honom. Han talade till människor som erkände Jesus som sin Herre. Därför läser vi om dem som stod på hans vänstra sida: – Då skall de svara: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig inte? (v. 44)

Dessa kan man kanske kalla köttsliga kristna, eller med andra ord kan man säga avfälliga kristna. Människor som gör saker bara för att synas. De gör saker för att förhärliga sig själva. För att dra uppmärksamhet bara till sig själva, inte till Herren. Därför trodde de att gåvorna de fått av Gud

forts...

var bara för att göra stora ting. De försöker hela tiden att göra stora saker i världens ögon. Men de har försummat de små tingen som är så betydelsefulla i Herrens ögon. Och därför svarar Herren dem så här:

Nu ska vi gå till det tredje stället där Herren säger "tills jag kommer". Det är i 1 Korintierbrevet 11. Där är det inte Herren Jesus själv som talar, men det är aposteln Paulus som säger vad vi ska göra medan vi väntar på att Jesus ska komma. Paulus talar om vad vi ska iaktta vid Herrens måltid, då vi tar del i brödsbrytelsen:

Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död till dess han kommer (1 Kor 11:26).

Först säger Paulus att vi måste iaktta denna ordning vid brödsbrytelsen. Vi ska göra det oavbrutet tills Herren kommer. Men lägg märke till vad han säger: Så ofta vi äter och dricker denna måltid, så förkunnar vi Herrens död. Och vi gör det till dess att han kommer. Lägg märke till att han här lägger tonvikten vid Herrens död. Här talar han inte om uppståndelsen och Herrens uppstigande till himmelen. Han betonar Herrens död. Varför gör han det? Varje troende vet att det var Herrens död som gjorde vår frälsning möjlig. Det som frälste oss var hans korsfästelse på Golgata, och att han utgöt sitt blod för var och en av oss. Vi var alla syndare, långt borta ifrån Herren. Men Jesus Kristus dog för oss. Den rättfärdige dog för orättfärdiga så att han kunde föra oss till Gud. Vi gjorde ingenting för att förtjäna denna frälsning. Det fanns ingenting gott i oss. Vi var inte alls värdiga denna Guds frälsning. Det är

endast genom Jesu död och hans utgjutna blod vi kan få ta emot frälsning. Därför betonar Paulus här avsiktligt Jesu död, så att vi i första hand förstår att han dog för att vi var syndare. Så ska vi komma ihåg varje gång vi tar emot brödet och kalken att vi är syndare och Jesus dog för oss. Det hjälper oss att vara mer ödmjuka. Vi blir då inte arroganta och

sig själv.

För att vara säker på att du kommer inför Herren på ett värdigt sätt, så rannsaka du dina synder och låt andra ta hand om sina. Därför är det viktigt för oss att tänka på Herrens död då vi kommer tillsammans för att bryta brödet. Vi ska komma ihåg varför Jesus dog. Han dog för att vi var syndare, ovärdiga hans kärlek. Det kommer att hjälpa oss att vara ödmjuka och milda inför Herren. Och gör att vi lättare accepterar varandra och inte dömer varandra.

Så ska vi gå till sista stället där det står "tills jag kommer". Det är i Uppenbarelseboken 2, där Herren sänder ett brev till församlingen i Tyatira. Efter det att han sagt till dem vad han känner till om dem, och om allt detta avfall som finns i församlingen, talar han också till kvarlevan, de trogna som förblivit i församlingen. De som inte handlar som de avfälliga:

– Jag är den som rannsakat hjärtan och njurar. Och jag skall vedergälla var och en av er efter hans gärningar. Men till er andra i Tyatira, ni som inte har denna lära och inte känner Satans djupheter, som man kallar det, till er säger jag att jag inte lägger på er någon ny börda. Men håll fast vid det ni har, till dess jag kommer (Upp 2:23-25).

Håll fast det ni har, tills jag kommer. Det står väldigt klart för oss att det är ett stort avfall i Jesu Kristi församling. Mycket förvillelse, många har avfallit från Herren, många missbrukar Herrens namn, och många framträder som ljusets änglar, men är djävulens tjänare. Men mitt ibland allt detta avfall, så finns en liten kvarleva som är trogen mot Herren. Det är några som inte böjer

Vad du än gör för människor som är enkla i världens ögon, speciellt när du vet att de är dina bröder och systrar i Herren, är detsamma som att göra det för Herren Jesus själv.

skrytsamma och tänker inte höga tankar om oss själva.

När människor samlas i församlingen för att ta emot brödsbrytelsen, så tänker de gärna att de är värdiga att delta i den här måltiden, och om någon kommer in ibland dem som man bedömer inte är värdig, så får han inte del av brödet och kalken. Vi dömer åter varandra. Vi dömer våra bröder och systrar. Om vi fortsätter läsa i det här kapitlet, så säger Paulus speciellt att människorna ska döma sig själva. Han säger inte att var och en av er ska döma sina bröder och systrar. Han säger inte: Prova varandra, utan: Prova då människan

knä för Baal, och som inte följer Satans förvillelser. De håller troget fast vid Herrens bud. Och Herren känner var och en av oss. Han vet precis vilka som tillhör Honom och vilka som tillhör fienderna.

Han är den som inte bara ser till det yttre. Han ser inte på vilka sorts ord eller vilken religion vi formar. Kanske världen runt omkring oss säger: Du är en väldigt bra och religiös människa. Andra gör många under och tecken i Herrens namn. De kanske kan förvillra många. Men Herren ser till hjärtat. Han säger: - Jag rannsakar hjärtan och njurar. Han vet vad som bor i ditt sinne och i ditt hjärta.

Du kan kanske lura människor med din mun och dina gärningar. Men du kommer aldrig att kunna lura Herren, för han läser dina tankar och ser ditt hjärta, och han kommer att ge var och en efter hans gärningar. Han vet att inte alla som säger "Herre, Herre" kommer in i himmelriket. Men han vet också att det finns några trogna människor, som är redo att ge sina liv för att ära Gud. Människor som är redo att ge sina liv för Herrens namn. Människor som inte vill följa med

strömmen bara för att behaga andra. Han vet att det är en kvarleva, att det är några få som är trogna och gör allt för att behaga Herren. Till dessa få säger han: - Håll fast det du har, till dess att jag kommer.

Kanske du inte kan förändra världen runt omkring dig. Kanske du inte kan förändra de tusentals församlingar i världen som missbrukar Herrens namn. Kanske du inte ens kan påverka ditt eget hem, din egen familj. Allt du kan göra, är att själv vara trogen. Och därför: Håll fast vad du har fått av Herren! Var trogen tills han kommer igen.

Må Herren hjälpa oss och bevara oss från det han varnat för i dessa texter, så vi verkligen förstår vad han vill att vi ska göra till dess att han kommer. Det gäller inte bara att tala, inte bara att betona att han kommer. Det gäller inte bara att gå igenom profetierna och vara medveten om allt som sker runt om i världen. Det viktigaste är att göra hans vilja. Och hans vilja för var och en av oss kan vara olika. Men om vi är trogna och lyder till hans namns ära, så blir han förhålligad ibland oss. Det är inte våra religiösa gudstjänster som är viktigt. I sin

bergspredikan säger Jesus:

- Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja (Matt 7:21).

Vi läser fortsättningen i Matt 7:22-23:

- Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!

Herrens vilja för oss är att tjäna varandra. Det är inte stora märkvärdiga religiösa ord, eller det som fascinerar människor, som är viktigt i hans ögon. Det är de små, enkla ting vi gör för alla våra små bröder som Herren ser till. Må Herren hjälpa och välsigna oss, så vi förstår vad vi bör göra till hans ära och förhålligande! Amen.

Hans Lindelöw skriver om Öst

Matteusevangeliet 26:52:

"Då sade Jesus till honom: Stick ditt svärd tillbaka i skidan: för alla som tar till svärd ska förgöras genom svärd."

Alla som tar till svärd ska förgöras genom svärd. När det ordet aktualiseras hänvisar man vanligtvis till Jesus själv. Det är svårt att finna något ordagrant parallellställe i Gamla testamentet, även om 1 Moseboken 9:6 onekligen får fram meningen: "Den som utgjuter människoblod, hans blod skall av människor bli utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin avbild."

Krig är således fruktlöst, lönlöst i väsentligt avseende. Det är tragiskt när folk och länder tar till vapen mot varandra, vilket vi nu bevittnar i den tid vi lever.

Bergspredikans Kristus talar om en annan väg än krigets, och hans ord är ett annat slags svärd än svärdet av stål. Det är Andens svärd.

Låt oss bedja för de slaviska brödrafolken – Ryssland och Ukraina – som sedan många år befinner sig i krig mot varandra! Först det så kallade hybridkriget från vintern 2014, som ledde till annekterande av Krim. Sedan den fullskaliga invasion som skedde den 24 februari 2022, som Putinregimen kallat för "militär specialoperation", och som pågår för fullt ännu i slutet av augusti 2024.

Låt oss bedja för de kristna församlingarna som befinner sig i dessa länder, och av vilka vi har kommit i kontakt med flera på båda sidor!

Under det senaste årtiondet har vi kontinuerligt upprätthållit kontakten med en församling i Irpen i Ukraina.

Om Gud vill och allt går bra så kommer jag att besöka dem på deras inbjudan även detta år, i samband med en större sammankomst där i september.

För att vittnesbördet om Kristus ska bli befast (1 Kor. 1:6). Tänk om det skulle kunna påverka situationen, om än aldrig så litet, i rätt riktning.

"Om ni hade tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn, så skulle ni kunna säga till detta mullbärsfikonträd: Ryck dig upp med rötterna, och plantera dig i havet, och det skulle lyda eder" (Luk. 17:6).

Urkristen socialism

Undervisning av Arne Imsen, ursprungligen publicerat i Midnattsropet 1974

Frågan om att åstadkomma ett "socialistiskt samhälle" är egentligen en genuin andlig fråga, som uteslutande kan lösas på andlig väg. Det finns inga maktmedel till förfogande, genom vilka vi kan förverkliga ett sådant samhälle, varken, genom vålds- eller icke-våldsmetoder. Hindret sitter nämligen icke i människans miljö och yttre förhållanden. Problemet är människan själv, varför alla förändringar först måste äga rum i människans egen inre värld.

Det lyckligaste som kunde hända vår jord vore att de socialistiska idealen kunde förverkligas. Jag är dock oerhört pessimistisk och har icke något hopp om att det kommer att ske. Jag har nämligen en liten inblick i historien och även i profetian, den bibliska framställningen av människosläktets gång emot det obevekliga slutet. Eftersom budskapet har blivit bekräftat med en så oerhörd precision från generation till generation, finns det ingen anledning att misstro det eller ersätta det med någonting annat. Det innebär att jag icke kan ha tro på, att samhället kommer att bli mänskligare. Det kommer fastmer att detroniseras. Jag tror således icke på någon utveckling, utan på en generation, vars konsekvenser vi kommer att möta i alltmer påtaglig grad.

Jag lider när jag tänker på mänsklighetens situation idag. Det är

inget patetiskt i det, utan jag bär detta som en börda dagligen och stundligen. Jag har dock ett titthål in i evigheten, och det är det som inger mig hopp.

Jag har inget hopp för människan och därför predikar jag den enskilda människans förvandling. Först när hon har blivit förvandlad, är de mentala förutsättningarna skapade för en gemenskap med djupdimension. Då är det inte längre fråga om intressegemenskap eller en gemenskap med gemensamma krav som främsta kännetecken. Jag tror på

Jag har inget hopp för människan och
därför predikar jag den enskilda
människans förvandling.

de heligas gemenskap, vars förnämsta kännetecken är att ge, ge och åter ge. Ett sådant utgivande liv måste självklart manifestera sig i en beredvillighet att dela med sig av de materiella tillgångarna. Beklagligtvis har detta ideal inte till fullo tillämpats i de kristna församlingarna. De borde ha varit ett föredöme i det här avseendet och ett riktmärke för den värld vi lever i. Man har istället ofta representerat andra intressen och bildat maktblock, som stundtals varit ett direkt hot emot människans frihet. Det borde icke ha varit så.

Massan förändras ej
Massan kommer inte att förändras.

Tyvärr tror jag heller inte att kyrkorna kommer att förändras. Korruptionen och den andliga prostitutionen kommer att drivas allt längre. I horisonten skymtar det babyloniska världsväldet, där kyrka och stat förenats i ett enda maktblock. Resonemanget om statskyrka eller frikyrka är därför bara ett skenresonemang utan verklighetsunderlag. Alternativen för kyrkornas ställning i Sverige kommer inte att utgöras av statskyrka och frikyrka eller både och. Händelserna kommer att driva utvecklingen fram

till en kyrkostat. Ibland tycker jag att vi kan vara fruktansvärda egoister. Vi kan tala om nöden i Bangladesh och på andra platser i världen. Om vi menar något med det vi säger, och om det vi tror på representerar något av sanningsvärde och livskraft, så är det väl vår skyldighet, att gentemot medmänniskorna i vår omgivning kanalisera ut den hjälp de behöver. Ibland är jag dock frestad att tro, att den här förkunnelsen, som öppnar våra ögon för nöden i världen, har motsatt verkan än vad den borde ha. Vi ser missförhållanden och beklagar situationen, för att sedan dra oss tillbaka till våra trygga och

välordnade förhållanden, i stället för att offra oss. Efter ett tag, då vi möter situationen ännu en gång och vi får en ny inblick i förhållandena, vaknar vårt dåliga samvete en stund men bara för att åter igen sövas ner av många gånger allt för mycken passiviserande sång och musik, som gör det alltför bekvämt för oss. Så blir också det som ursprungligen var tänkt som en hjälp, ett bedövnings- och berusningsmedel, som gör det svårt för oss att handla förnuftigt och kristet.

Bergspredikan

Vi kan läsa vad Jesus har sagt i dessa väsentliga frågor och vi kan också se hur detta förkroppsligades i församlingslivet. Jag har läst Jesu bergspredikan till dess att jag inte orkar mer. Jag tycker nämligen att det han säger är så fruktansvärt och så oerhört. Det fruktansvärda är väl detta att det egentligen inte finns någon kristendom bredvid.

Låt oss då se vad bergspredikan handlar om. Jesus tar där upp texten en synnerligen väsentlig fråga om profiten. Många gånger har det beklagligtvis ordnats så i de kristna sammanhangen, att penningen blivit något av ett maktmedel som öppnat vägen till taburetterna och maktpositionerna. Att världen uppfattat kristendomen såsom en bundsförvant till kapitalismen är väl därför inget att förvåna sig över. Penningen har alltför ofta blivit ett maktmedel som utrustat kyrkorna och samfunden med ett förtryckets vapen.

Frågan är då om det finns något i Bibeln som tar upp dessa detaljer. Bibeln är nu inget samhällsprogram, men jag hävdar dock att bibeln är ett livsprogram, och att den har ett församlingsprogram.

Samhället kan aldrig leva ett församlingsliv, men däremot kan församlingen bli ett idealsamhälle. Annars finns det ju ingen mening med sådana uttryck av Jesus som att "I ären världens ljus". Det måste väl handla om något annat än om fromma attityder, att gå till kyrkan ett visst antal gånger i veckan eller att lägga tionde i offerboxen. Det kan väl heller inte handla om att de kristna skall åtaga sig de

folkmoraliska frågorna på entreprenad och mena sig representera någon högre sorts moral. Visserligen är samhället demoraliserat, men det är också kyrkorna. Där har sekulariseringsprocessen gått så långt att individen utmönstrats för längesedan och ersatts av institutionerna.

När Jesus sa: "I ären jordens salt", menade han väl inte att vi skulle gå omkring och peka finger på alla mänskliga kadaver som vi ser i vår omgivning, på alla dåliga regeringsledamöter och på alla mindervärdiga kommunalpolitiker. En del tror att allting blir bra, om man bara tar avstånd från ett visst program men samtidigt skapar ett likadant program fast med ett negativt förtecken. Därmed menar man sig ha åstadkommit någonting; man har i alla fall vänt sig emot någonting. Jag tror dock inte att det är någon lösning. Vad jag tror på är det personliga föredömet. Det vi får göra är att själva gå in under försakelsens villkor och se till att först och främst de människor som lever i vår omedelbara närhet får den hjälp de behöver.

Det är när tron tar konkreta uttryck i samma efterföljelse av Jesu ord, som kristendomen kan sätta förblivande spår i människors medvetande. Efterföljelse handlar om försakelse. Den som vill följa Jesus måste försaka allt. Det är ett program som fullständigt förkroppsligas i Jesus Kristus. Det är inte att ge några procent av sitt överflöd för att andra ska få det lite bättre. Det handlar om att ge allt. Har man två livklädnader, så ger man bort den ena, och har man två par skor, så ger man bort det ena paret. Så ger man utan att låna ut och utan att begära att få någonting tillbaka. Framför allt så begär man inte att få någon ränta på det man lånat ut. Det finns inga möjligheter att bli kapitalist om man ska tro på Jesus. Man får inte ens ränta på utlånat kapital. Om man har lånat ut någonting, ska man inte kräva att få någonting tillbaka, det är Jesu lära. Det är klart att en sådan lära vill vi gärna allegoriserar och göra mer

tilltalande för att passa in i vårt materiella lyckorike med vår maklighet, komfort och vårt välbefinnande. Det finns väl knappast en enda av oss som är nöjd med en eller två kostymer eller klänningar. Men Jesus menade naturligtvis vartenda ord som han sade.

Hur skulle det se ut i våra hem om vi började lämna ut allting som vi inte behöver och börja tänka på att det här kanske min nästa som fryser behöver. Det är inte säkert han bor i Sverige eller har vitt skinn som vi har. Han kanske är svart. Det är inte säkert att han har samma traditioner eller samma kristna uppfattning en gång, även om vi i första hand vänder oss till dem som tror på Jesus Kristus.

Vi måste göra klart för oss, att all utjämning måste börja på det elementära planet, och vi ska inte tro att det kommer leda till någon massrörelse, förrän vi såsom enskilda individer är redo att ta konsekvenserna av vår tro i den värld vi lever i. Det är inte någon annanstans det ska ske, på andra nivåer eller i andra skikt och sammanhang. Det ska ske här och nu, och vi ska börja med det utifrån våra individuella förutsättningar. Då har också idéerna möjlighet att resultera i en verklig förändring.

Ställföreträdande lidande

Vi skulle kunna läsa Jesu bergspredikan och repetera det om och om igen för att se vad Jesus sagt. Vi måste bekänna inför Gud och människor, att vi dåligt har uppfyllt vad Jesus bjudit oss att göra. Vi sitter i våra möten och ropar halleluja för att sedan gå hem nöjda och tillfredsställda för att vi menat oss ha gjort det vi behövt göra, bara om vi lagt en slant i kollekten. Det är klart att vi skall samlas och göra vår offerinsamling, men det leder dock inte till något djupare ingrepp i den dagliga rutinen. Vad som borde ske är att vi behöver ta konsekvenserna av vår tro på ett sådant sätt, att det får karaktären av ett ställföreträdande lidande.

Jag tror inte att politisk opposition, hur angelägen den än är, kommer att

forts...

förändra situationen så värst mycket. Vi kommer inte att få ett politiskt system, där världens samlade resurser kommer att få någon rättvis fördelning. Vissa förändringar kommer väl att tvingas fram, men det kommer att ske mera utav praktiska än humanitära skäl. Klyftorna mellan grupperna kommer i stället att öka. Den standardökning som kommit arbetarna, välståndets skapare till del, utgör egentligen bara allmosor i

stödja lyxkonsumtion, när samtidigt människor inte ens har ett mål mat för dagen eller ens en trasa att dölja sin kropp med. Det är omöjligt att som kristen kunna vara med om att låta sin kropp utnyttjas för att några ska ha ett lyckorike medan andra går under. Jag kan inte komma till dem och säga, att Jesus älskar dem och på samma gång skapa ett materiellt lyckorike åt min egen omgivning eller åt mig själv. Då får jag verkligen i handling bevisa, att den kärlek och den försoning som

Penningen har alltför ofta blivit ett maktmedel som utrustat kyrkorna och samfunden med ett förtryckets vapen.

jämförelse med de enorma vinster arbetarnas exploatörer tagit hem.

Jag tycker inte att vi ska blunda för den här problematiken, eftersom den finns alldeles inpå oss, och den angår oss varenda en. Jag tror inte att det hjälper med fackliga eller politiska åtgärder för att åstadkomma en rättvis fördelning av resurserna, därför att orättvisorna är så djupa och så allvarliga, att de inte kan bringas ur världen med mindre än att människan själv blir förändrad.

Därför hoppas jag vare sig på arbetsgivare, socialdemokrati eller kommunism, men jag hoppas på den kristna församlingen, att den i sin verksamhet och i sitt inre liv kan bevisa att den kan utjämna alla klyftor av social, intellektuell, ekonomisk eller generationsmässig art och skapa den enhet, som Kristus talar om.

Vägra lyxkonsumtion

Vad innebär då det bibliska systemet? Det innebär att var och en har vad han behöver, inget mer. Det verkar inte för lyxkonsumtion, frosseri eller för att människor skall slita ned och förstöra natur och miljö. Som kristna verkar vi för medmänsklighet och för ett liv under enkla förhållanden. Genom att leva i ett ständigt utgivande kan vi leva mycket lyckligt. Vi kan skapa förutsättningar för vårt eget liv och vi kan skapa förutsättningar för andra. Vi måste vägra att vara med och

bibeln talar om, har förkroppsligats i mitt eget liv, så att jag går samma väg som Jesus gjorde. När Jesus kom gick han ovanifrån och ned. Han lämnade sin himmel, sin Fader och sin härlighet för att gå ner till människorna och bli såsom en av dem.

Jesus höll sig inte på respektabelt avstånd från vår nöd. Han manifesterade icke någon distans genom att försöka hjälpa bara med en allmosa. Han gick längst ned, djupast under våra bördor, för att lyfta oss upp. Det är kristendom. Det handlar icke om att komma upp. Tvärtom handlar det om att gå ner, ja så långt ner som människorna befinner sig. Det räcker alltså inte bara med en förbindlig verksamhet, dvs. att man på samma gång som man hjälper har ett kamouflerat, icke redovisat krav på speciell uppskattning av insatsen. Det som driver vårt utgivande måste uteslutande vara glädjen av att få dela med sig av de gåvor Gud har gett. Här står vi med Jesus som föredöme.

Då är frågan, om vi alltså skall sätta igång och angripa arbetsgivaren som har exploaterat de förtryckta. Märk här problematiken – ta bort alla arbetsgivare, ersätt dem med ett nytt system, och samma sak kommer bara att upprepas i nya former. Det beror på att människan i alla situationer alltid är likadan. Det är människan som måste bli förändrad. Det har med förkunnelse att göra. Vad vi ska göra

är alltså att predika efterföljelse av Jesu ord i våra församlingar, praktisera det och visa att det finns en kärlek, som är så stark att den till och med kan övervinna den djupaste egoism i vårt väsen. Då först är det verkliga hindret undanröjt för att vi skall kunna praktisera den utjämning som Jesus talar om, det vill säga att vi skall sälja allt för att få något som är väsentligare.

Bergspredikan – ett handlingsprogram för människovärdets revalvering

Redan i lärjungarnas kallelseögonblick, då Jesus tog ut dem till sina efterföljare, möter vi upptakten till den livsform som sedermera utkristalliserade sig i den urkristna församlingen. Jesus som själv övergav himlens härlighet och lämnade allt, kallade i sin tur lärjungar som lämnade allt och följde honom. De övergav nät, båt och föräldrar för att ge sig ut på ett nytt hav för ett nytt fiske – såsom människofiskare.

När den första valsituationen var över och lärjungarna lämnat allt, var tillfället inne för Jesus att ge dem ideologin. Då ställdes lärjungarna inför det märkliga budskapet i bergspredikan.

Det första Jesus gjorde var att avvärpa dem alla deras inomvärldsliga maktmedel och beröva dem alla deras verklighetsfrämmande drömmar. Med ett språk som var så fullständigt annorlunda avvärpnade han lärjungarna och gav dem ett fullständigt nytt utgångsläge, varpå han visade på helt nya resurser som stod på deras sida. ”Saliga är ...” sa han nio gånger. ”Saliga äro de som äro fattiga i anden ... Saliga äro de som sörja ... Saliga äro de saktmodiga ... Saliga är de som hungra ... Saliga är de fridsamma ... Saliga äro de som lida förföljelse ... ”Ja, saliga ären I ...”

Tänk om vi kunde få människor att förstå vad Jesus menade. Det var ju ett sådant annorlunda språk, som Jesus talade. När vi läser hans ord får vi en känsla av att de människor som skall tillämpa dem, måste vara en samling ömkliga stackare. Eller var det som Jesus sade bara ett försök att avleda människans materiella behov

och göra henne till ett lydigt och dresserat redskap i starka händer? Vi uppfattar Jesu ord mest som en slags passivitet eller feg reträtt, men i verkligheten är det tvärtom. Var har våldets filosofi sina rötter? Vi kan säga att det var verkligen inte hos Jesus, därför att när han undervisar oss säger han att, om vi blir slagna på den ena kinden skall vi vända den andra till. Därmed placerar han vapen i våra händer mot vilka inga andra kan mäta sig i styrka och effektivitet. Det är kärlekens vapen, verksamma i efterföljelse av Jesu ord. Av dem blir det inga kortsiktiga och snabba lösningar, men de verkar fram Guds rike.

Ett liv i försoning

För att bättre förstå vad Jesus menar måste man gå tillbaka och betrakta människans ursprungliga situation. Jesus vill leda oss in i ett paradisiskt tillstånd av harmoni. Det är dock inte ett liv utan konflikter och problem eller fientliga makter. Jesus vill föra oss in i ett liv i försoning.

Den salighet Jesus talar om är inte en översvallande känsla för stunden utan ett förblivande tillstånd. Det är att vara så besegrad av kärlekens evangelium genom Jesus Kristus att man icke låter sig överrumplas eller provoceras till onda gärningar och motattacker inför allt det onda man möter.

Är evangelium passiviserande?

När Jesus säger: ”Gör eder icke bekymmer för edert liv ...” kan man kanske fråga sig om han verkar för en slags allmän sorglöshet. Vill Jesus uppmuntra oss till att stå utanför kampen för tillvaron och utanför mänsklighetens nöd, så att vi kan leva i vår egen lilla trygga och säkra värld? Tvärtom, Jesus vill föra oss in i den situationen, att vi trots konflikter, strider, hot och förskräckliga och fientliga makter kan vara fullständigt trygga i vetskapen om att Vilddjuret som härskar i världen icke skall segra – det ska Lammet.

inte hur intensivt vi ropar: ”Herre, Herre”, eller hur deltagande vi uttalar våra deklarationer. Vi måste göra Jesu himmelske Faders vilja.

Vad är det då att göra Faderns vilja? Det är att handla som Jesus lärde i bergspredikan. Det andedop som inte leder fram till handling, vägrar jag tro på. Den församlingssamfund som inte fostrar fram människor med karaktär och villighet att offra sig själva i tjänst för sina medmänniskor vägrar jag tro på. Jag vägrar tro på de kristna erfarenheter människan säger sig ha, om inte de erfarenheterna leder fram till sann medmänsklighet.

Gud har inte kallat oss till att vara änglar, lika litet som han har kallat oss till att vara djävlar. Han har kallat oss till att vara sanna människor. Därför har han också ställt fram ett föredöme, Jesus Kristus, den enda sanna människan värd att efterlikna. Gud önskar att vi, utan biavsikter och utan vilja att exploatera, skall lotsa människor fram till frälsningen och in

Vi tror inte på FN, politiska maktkonstellationer, ekonomiska block eller någon enskild individ på det politiska firmamentet.

Vad Jesus alltså gör är att återge människan hennes rätta värde. Det finns inte någon politisk idé eller politiskt system som går så djupt, för att komma tillrätta med missförhållanden. Jesus kommer inte bara med krav på ”människovärdet tillbaka”. Han är själv sann människa och därför pekar han på sig själv som den enda lösningen och säger: Följ mig! Därefter undervisar Jesus oss om hur vi skall förhålla oss till den värld vi lever i, vårt sätt att agera, våra attityder i vår tillbedjan och om våra relationer till familj, arbete och samhälle. Först undervisar han i mentalhygien, om att ha den rätta livsinställningen. Utifrån detta talar han sedan om våra attityder till omgivningen, för att slutligen tala om våra konfrontationer med den osynliga andevärlden. Genom bergspredikan gör alltså Jesus klart, att det inte räcker enbart med idealism för att skapa en draglig tillvaro. Det måste till något mera.

Vi vet att det skall komma ett regimskifte för vår mänsklighet och att det skall bli frid på vår jord. Vi tror inte på FN, politiska maktkonstellationer, ekonomiska block eller någon enskild individ på det politiska firmamentet. Vi vet att de bara kommer att bekämpa varandra, därför att de är så destruktiva i sin filosofi och till sitt väsen, att de en dag kommer att fullständigt förgöra varandra. Att dessa makter ännu inte släppts loss och förvandlat vårt klot till ett globalt krematorium, det kan vi tacka Gud för.

Jesus gör inte vägen lätt och kommer inte med någon enkel och lättvindig lösning, som man kan ordna genom lite ytlig förändring i beteende eller attityder. Tvärtom säger Jesus i avslutningen av sin bergspredikan: ”Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: ”Herre, Herre”, utan den som gör min himmelske Faders vilja.” Det hjälper

i den absoluta lyckan, som är gemenskapen med Jesus Kristus.

Tänk om vi finge åka till alla partikongresser och läsa Jesu bergspredikan! Människor av alla partietiketter, socialister och kapitalister, skulle få höra vad Jesus sade. Fast ännu underbarare vore, om vi alla kunde bli brev, så att varenda en kunde läsa Jesu bergspredikan i våra liv, i våra gärningar, handlingsmönster och mentalitet.

Till slut när alla filosofier, idéer och politiska system testats, bevisat sitt verkliga innehåll och störtats i den avgrund som de egentligen var inspirerade ifrån, skulle ändå någonting stå kvar. Ett parti skall överleva kriserna och det är Nasaréens parti. Partiledaren är Jesus från Nasaret, arbetaren, timmermannens son. Satsa på det!

Vem korsfäste Jesus?

Text: Yngve Stenfelt

Historiens viktigaste händelse och största misstag.

Det finns inget som är så stort och betydelsefullt som Jesu död och uppståndelse. Det är världshistoriens viktigaste händelse. Men inte bara det utan det är också universums största händelse. Detta svävar inte i det blå som en teori utan har sitt konkreta uttryck i Jesus Kristus; hans inträde i världen genom jungfrufödelsens under, hans syndfria vandring ibland oss där han gick omkring och undervisade om himmelrikets hemligheter, botade sjuka, befriade från onda andar, uppväckte döda och gav oss uppdraget att förkunna hans evangelium för allt skapat. Under denna tid uppväckte Jesus Lasarus från de döda, och detta gjorde att många kom till tro på honom. Det blev en sådan oro bland överstepräster och fariséerna, att de sammankallade rådsförsamlingen och sa: Vad ska vi ta oss till? Den mannen gör ju många tecken. Om vi låter honom fortsätta, kommer alla att tro på honom och romarna kommer då att ta ifrån oss både land och folk.

Man förlorar inte land och folk genom att ha mer av Jesus, utan tvärtemot, genom att ha mindre av Jesus. Vi möter honom i profetisk förutsägelse, när han ridande på en

åsninnas fåle närmar sig Jerusalem:

Då han nu kom närmare och fick se staden, begynte han gråta över den och sade: »O att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon. Ty den tid skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig med belägringsvall och innesluta dig och tränga dig på alla sidor. Och de skola slå ned dig till jorden, tillika med dina barn, som äro i dig, och skola icke lämna kvar i dig sten på sten, därför att du icke aktade på den tid då du var sökt» (Luk 19:41-44).

Vi ser hur det bristande förhållandet till Jesus var avgörande för Jerusalems förstöring. Men översteprästen Kaifas som tillsammans med de andra i den judiska rådsförsamlingen hade missbedömt förhållandet till Jesus, får en profetisk ingivelse och säger: "Ni förstår inte och besinnar inte hur mycket bättre det är för er att en man dör för folket, än att hela folket förgås." Skriften förklarar för oss att det här sa han inte av sig själv utan genom profetisk ingivelse, eftersom han var överstepräst för det året. Ja, Jesus skulle dö för folket, och inte bara för folket. Han skulle också dö för att samla och förena Guds förskingrade barn. Så har man fått beslutsgrunden på sin plats och det

heter vidare:

"Från den dagen var deras beslut fattat att döda Jesus."

Vi ställs inför frågan hur vi ska förklara att en överstepräst som motståndare till Jesus, grips av profetisk ingivelse och kommer med ett korrekt budskap om Jesus. Jo, det gamla översteprästämbetet fortgick ända till Golgata, då förlåten i templet rämnade i två stycken, uppifrån och ända ner, och vägen öppnades för oss utan en överstepräst som medlare. Nu har du och jag fått tillträde till det allra heligaste, ja till själva himlen, genom Jesus Kristus, det Nya förbundets överstepräst som förblir det till evig tid. Han som inte bar fram bockars och kalvars blod, utan bar fram sitt eget blod till försoning, förlossning och frälsning för oss.

Låt oss nu tänka efter lite. Kaifas gav en korrekt beskrivning av Jesu död på Golgata. Profetiskt så tydligt, men feltolkat av honom. Han trodde ju att orden han sa skulle innebära att bli av med Jesus, att få bort honom, medan verkligheten var det motsatta; ett församlande till Jesus. Jesus säger i Johannes 12:32: Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.

Hur kunde Kaifas feltolka den profetiska ingivelsen? Svaret är att han hade ett felaktigt förhållande till Jesus. Hur allvarligt är det inte med ett felaktigt förhållande till Jesus. För Kaifas blev detta ödesdigert. Vi möter honom på nytt i hans hus där överstepräster och folkets äldste samlats till ett rådslag för att med list gripa Jesus och döda honom. Här tog listen över och sanningskriteriet fick vika.

Så grep man Jesus och förde honom bort till översteprästen Kaifas, där de skriftlärde och de äldste hade församlat sig. Det var ett församlande till den största församlingen av folket. För man bort Jesus så för man bort sig själv. Ja, man för bort ett helt folk som drivs ut från sitt land över en hel värld. Ett felaktigt förhållande till Jesus ger motsatt verkan. Och dock var det inte med list Jesus skulle korsfästas, utan med den fullständiga personifierade sanningen där Jesus själv uttrycker sanningen som blir anledningen till deras dödsdom över honom.

Och överstepräster och hela Stora rådet sökte efter något falskt vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom; men fastän många falska vittnen trädde fram, funno de likväl intet. Slutligen trädde dock två män fram och sade: »Denne har sagt: 'Jag kan bryta ned Guds tempel och på tre dagar bygga upp det igen.'» Då stod översteprästen upp och sade till honom: »Svarar du intet? Huru är det med det som dessa vittna mot dig?» Men Jesus teg. Då sade översteprästen till honom: »Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss om du är Messias, Guds Son.» Jesus svarade honom: »Du har själv sagt det. Men jag säger eder: Härefter skolen I få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himmelens skyar.» Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: »Han har hädat. Behöver vi några fler vittnen? I haven nu hört hädelsen. Vad synes eder?» De svarade och sade: »Han är skyldig till döden» (Matt 26:59-66).

Så förs Jesus bort från den religiösa till den politiska makten, från Kaifas till Pilatus. Detta skedde genom att binda Jesus, föra honom bort och överlämna honom:

Men när det hade blivit morgon, fattade alla överstepräster och folkets äldste det beslutet angående Jesus, att de skulle döda honom. Och de läto binda honom och förde honom bort och överlämnade honom åt Pilatus, landshövdingen (Matt 27:1-2).

Vi tar också med från Johannes evangelium där vi möts av kultisk renhet men med mördaravsikter hos dessa som överlämnade Jesus till Pilatus:

Sedan förde de Jesus från Kaifas till pretoriet; och det var nu morgon. Men själva gingo de icke in i pretoriet, för att de icke skulle bliva orenade, utan skulle kunna äta påskalammet. Då gick Pilatus ut till dem och sade: »Vad haven I för anklagelse att frambära mot denne man?» De svarade och sade till honom: »Vore han icke en illgärningsman, så hade vi icke överlämnat honom åt dig.» Då sade Pilatus till dem: »Tagen I honom, och dömen honom efter eder lag.» Judarna svarade honom: »För oss är det icke lovligt att avliva någon.»

Ty Jesu ord skulle fullbordas, det som han hade sagt för att giva till känna på vad sätt han skulle dö (Joh 18:28-32).

Det är inga likgiltiga saker vi här berör och det var inte slumpartat att Jesus skulle korsfästas, utan det skulle bli ett fullbordande av vad han hade sagt. Vi läser i Markus 10:

»Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och Människosonen skall bliva överlämnad åt överstepräster och de skriftlärde, och de skola döma honom till döden och överlämna honom åt hedningarna, och dessa skola begabba honom och bespotta honom och gissla honom och döda honom; men tre dagar därefter skall han uppstå igen» (Mark 10:33-34).

Det var Jesu förutsägelse vi här ser fullbordas. Det sker tre överlämnanden av Jesus. Först var det Judas Iskariot som överlämnade Jesus åt överstepräster. Därefter överstepräster som överlämnade Jesus till Pilatus, och vidare Pilatus som överlämnade Jesus till att korsfästas. Vilken storhet! Här står mer än tolv legioner änglar redo att ingripa och befria Jesus, och ändå överlämnas Jesus genom smutsiga människohänder från den ene till andre, till döden, för att skrifternas skulle uppfyllas och det skulle finnas en frälsningsmöjlighet i Jesus Kristus för dig och mig.

Judarna gick inte in i pretoriet, men Pilatus gick ut till dem och vidare in i sitt pretorium och kallade Jesus till sig, och ställde frågan: Är du judarnas konung? Och så rör Jesus vid hans innersta då han ställer motfrågan: »Säger du detta av dig själv eller har andra sagt det till dig om mig?» Ja, det är frågan, är det Pilatus själv eller är det andra som bestämmer i hans liv? Allt tyder på att det är andra som avgör Pilatus handlande. Så upplyser Jesus att hans rike inte är av denna världen. Han säger att om mitt rike var av denna världen så skulle mina tjänare kämpat för att jag inte hade blivit överlämnad åt judarna, men nu är mitt rike inte av denna världen. »Pilatus sade: "Du är alltså en konung?" Jesus svarade: "Du säger själv att jag är en konung. Ja, för att vittna om sanningen är jag född, och därför har jag kommit till världen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst. "Pilatus säger: "Vad är sanning?"

Sanningen står ju framför honom och vittnar med den goda bekännelsen. Så berövades Jesus sina egna kläder och en purpurfärgad narrkäpa blev satt på honom. Krigsmännen vred samman en krona av törnen och satte den på honom. Pilatus förde ut honom till folket i denna förnedringens klädnad och sa: Se mannen. Då fick överstepräster och rättstjänarna syn på Jesus och ropade ut: »Korsfäst honom. Ta honom och korsfäst honom.» »Men jag finner honom inte skyldig till något brott.» Då säger

forts...

judarna: "Vi har själva en lag och efter den lagen måste han dö. Han har gjort sig själv till Guds son." Pilatus försöker att uppluckra den tillspetsade situationen genom att fråga Jesus: "Varifrån är du?" Men Jesus gav honom intet svar. Då säger Pilatus: "Vet du inte att jag har makt att ge dig lös och makt att korsfästa dig?" Då säger Jesus: "Du har alls ingen makt över mig om den inte var dig given ovanifrån." Han försöker finna en utväg att ge Jesus lös, men får höra "ger du honom lös är du inte kejsarens vän". Korsfästropen tilltar i styrka och Pilatus säger: "Ska jag korsfästa er konung?" Så kommer översteprästernas fullständiga förnekelse: "Vi har ingen annan konung än kejsaren." Då gjorde Pilatus dem till viljes och bjöd att han skulle korsfästas.

Efter denna något kortfattade genomgång av händelseförloppet med Pilatus, vill jag göra dig uppmärksam på pöbelväldet som ropar ut sina korsfästrop och blir den avgörande springpunkten att föra Jesus till korset. Vilka var nu dessa skriande människor med sina korsfästrop? Jo det var översteprästerna, rådsherrarna och folket. Bibeln kallar det för en hop. Pöbelväldet är en maktfaktor från avgrunden. I denna korsropande pöbel råder förvisso mörkets makt.

Så kommer vi till den allvarliga och ödesmättande frågan: Vem bär skuld till Jesu död?

Jag har alltid framhållit och framhåller att vi är alla skyldiga till Jesu död. Detta på grund av våra synder. "Alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud" (Rom 3:23). Texten fortsätter: ... och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd, genom förlossningen i Kristus Jesus, honom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans blod. Så ville Gud -- då han i sin skonsamhet hade haft fördrag med de synder som förut hade blivit begångna -- nu visa att han dock var rättfärdig. Ja, så ville han i den tid som nu är

lämna beviset för att han är rättfärdig. Härigenom skulle han både själv befinnas vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus (Rom 3:24-26).

Vår synd är alltså grundorsaken till varför Jesus måste dö. För att det skulle finnas frälsning i honom för oss. Vi slår alltså fast: Vi är alla skyldiga till Jesu död.

Så går vi till Pingstdagen och Apostlagärningarna:

I män av Israel, hören dessa ord: Jesus från Nasaret, en man som inför eder fick vittnesbörd av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, vilka Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten, denne som blev given i edert våld, enligt vad Gud i sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I genom män som icke veta av lagen låtit fastnagla vid korset och döda. Men Gud gjorde en ände på dödens vända och lät honom uppstå, eftersom det icke var möjligt att han skulle kunna behållas av döden (Apg 2:22-24).

Vi läste: Honom har ni genom män som inte veta av lagen låtit korsfästa och döda. Honom har ni genom hedningarna låtit korsfästa och döda. En fullständigt korrekt beskrivning. Vi går till vers 36:

»Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus som I haven korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre och till Messias.»

Ja, ännu en korrekt beskrivning. Så går vi till kapitel 3:

Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhårligt sin tjänare Jesus, honom som I utlämnade, och som I förnekade inför Pilatus, när denne redan hade beslutit att ge honom lös. Ja, I förnekade honom, den helige och rättfärdige, och begärde att en dråpare skulle givas åt eder. Och livets furste dräpten I, men

Gud uppväckte honom från de döda; därom kunna vi själva vittna (Apg 3:12-14).

En tredje korrekt beskrivning.

I den första beskrivningen möttes vi av judarnas och hedningarnas skuld till Jesu död, och det vill jag understryka. Både judar och hedningar står i skuld till Jesu död. Nu kommer jag till slutsatsen av dessa korrekta beskrivningar.

»Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus som I haven korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre och till Messias.» När de hörde detta, kände de ett styng i hjärtat Och de sade till Petrus och de andra apostlarna: »Bröder, vad skola vi göra?»

Petrus svarade dem: »Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande. Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud, kallar» (Apg 2:36-39).

Detta budskap från de första kristna ledde alltså till frälsning för dessa människor. Hur kan då antisemitismen, historiens största misstag och grymhet uppstå? Jo, av den fallna kyrkans handhavande av dessa sanningar. De beskyller judarna för att vara gudsmördare men ser inte sin egen skuld i dramat. Det var helt otänkbart att någon på pingstdagen skulle gripa till svärd och döda människor. Nej, där förkunnades frälsningens budskap i Jesus Kristus. Men den fallna kyrkan har gripit till svärdet och dödat judar med en vrågbild av skulden för Jesu död. Nu upplever vi trettioalets isvindar komma svepande över det judiska folket, nu med politiska förtecken och med en pöbel som utropar sitt hat, ett dödsbringande gift som sätter tillvarons djup i brand, en pöbelhop som en utlösande faktor. Det gäller sannerligen för oss att hålla oss nära Jesus och ha en rätt inställning till honom.

OS, blasfemi & evangelium

Paulus Eliasson i Radio Maranata 6 augusti 2024

Nyligen avslutades OS i Paris; det är världens största idrottsarrangemang och många miljoner människor följer med. Under invigningen av OS gjorde Paris sitt bästa för att dela sin kultur och visa världen vad Frankrike handlar om. Det var mode, arkitektur, dans på Notre Dame och mycket annat. Men den senare delen av invigningen dominerades av något som fick kristna i alla läger och över hela världen att reagera. En drag-show med Jesu nattvard som utgångspunkt.

Jag ska förklara lite mer om det här, och försöka dela Bibelns visdom om vad det här är för något, och hur en kristen reaktion på blasfemi borde se ut.

Vad hände?

Vad hände egentligen under OS-invigningen, fredag den 26 juli 2024? Jag såg en del av programmet live, och som sagt så var det många kulturella inslag, samtidigt som man presenterade alla länders olika trupper som kom seglande ned för floden Seine. I den senare delen av programmet, medan båtarna åkte under broarna, så skedde något speciellt uppe på en av broarna. Där hade man ställt upp ett långbord med en röd löpare på, och på ena sidan av bordet poserade ett dussin personer – och jag förstod direkt vad det skulle

föreställa, vad det skulle parodiera, och vem det skulle provocera. För scenen var en parodi, eller en tolkning, av Leonardo Da Vincis världsberömda målning ”Den sista måltiden”, där lärjungarna sitter på ena sidan av ett långt bord, och Jesus sitter i mitten. Han har precis sagt att ”En av er ska förråda mig”, och det är ett allmänt tumult i bilden – men samtidigt en symmetri och linjer som bara en renässansmålare kan framkalla. Det är en klassiker.

Många har naturligtvis parodierat och tolkat den här målningen på skilda sätt genom historien – och inte minst i nutid. Vad var det då som var så speciellt med den här installationen? Jo, att de flesta som var där var drag-artister, alltså män utklädda som damer – och att det som firades helt uppenbart var hbtq-ideologin, med speciellt fokus på de sista två bokstäverna – trans och queer. För det som följde var en kombination av dans, catwalk och dragshow, där de använde bordet som scen för showen, och där en tydlig agenda av sexualisering, normalisering av persioner, och en utsvävande livsstil stod i fokus.

Det här skapade en stor reaktion bland kristna i alla led – i alla fall vad jag har kunnat läsa mig till på sociala medier. Allt från konservativa

katoliker, till fria evangeliska förkunnare, och till och med liberalteologer, har påpekat hur hädisk och otroligt osmaklig denna del av showen var. Den starka och unisona reaktionen från kristna var faktiskt överraskande – och bara någon dag senare var ”Paris 2024”, alltså arrangören av OS, tvungen att gå ut och beklaga framförandet till dem som kände sig kränkta.

För min egen del så måste jag säga att då jag såg vad som skedde så förstod jag ganska snabbt vart det bar hän, och jag lät mig inte provoceras så otroligt mycket. Det var helt enkelt inte överraskande – det här menar jag är en given del av vår samtid. Jag hade blivit mer överraskad om det inte funnits inslag av homo, bi, trans och queer – och om kristendomen och kyskhetens ideal inte hade hånats. Man kan inte förvänta sig annat, från dem som gång på gång svär sin trohet till samtidens ideal när det gäller sexualitet, gränslöshet och gudsuppror.

I kölvattnet efter den här händelsen har det naturligtvis kommit motreaktioner också. Det har påpekats att snarare än att vara en parodi på Da Vincis ”Den sista måltiden”, så var det en tolkning av

forts...

Bacchus-festivalen. Bacchus var den grekiska guden som hade hand om alkohol och fester – och naturligtvis firades han i den grekiska och romerska världen. En av dem som uppträdde på den här showen var också utklädd till Bacchus. Så kanske kristna överreagerade? Nja, det verkar som att det har kommit fram att scenen faktiskt var en kombination av båda tingen – det var en framställning av den sista måltiden som en guda-orgie.

Men. Är verkligen vår uppgift, som kristna, att reagera på hädelse av en målning, även om den målningen är en avbildning av något viktigt inom kristendomen? Eller är vår uppgift att gå emot hädelse av den kristna tron? Och om vi nu ska reagera på hädelse – hur ska då reaktionen se ut? Jag tror nämligen att problemet ligger djupare än i en show på en bro över floden Seine. Och jag tror att Bibeln kan sprida ljus över vad det är som sker.

Det verkliga problemet

Den första frågan vi kan ställa oss är: "Vad är definitionen på blasfemi eller hädelse?" Enligt de flesta definitioner jag kunnat hitta handlar det om att tala kränkande om något som anses heligt inom en religion. Så det är ju alltid en definitionsfråga. Vad är heligt inom till exempel kristendomen? Är nattvarden helig? Är Da Vincis målning av den helig? Låt mig ta ett exempel på något som alla kristna kallar för helig – nämligen Bibeln. Den kallas ofta för "De heliga Skrifterna" eller liknande. Så, är Bibeln helig? Ja, på vissa sätt är den naturligtvis det. Men vad innebär det att Bibeln är helig? Det finns inga bibliska regler för vad man får göra med en bibelbok – för det är inte pappret och tryckfärgen som är helig, utan det som står där. Så – oavsett hur man vrider och vänder på det, så är det en definitionsfråga. Jag skulle säga att ting som sägs för att vanhedra gudomen är hädelse. I så fall är det inte hädelse att kränka kristna eller deras tro. Det betyder inte att det är bättre eller värre att kränka människor än att

kränka Gud – jag försöker bara ge mina tankar om hur man ska definiera just blasfemi eller hädelse.

Utifrån den definitionen kan man ju fråga sig om OS-invigningen vad blasfemi eller inte – men jag tycker faktiskt inte att det är relevant. Gud blir inte bekymrad eller rädd för att någon hädar. Gud behöver inte försvaras på det sättet, genom att vi förbjuder hädelse. Vi behöver inte fråga oss hur grovt eller inte grovt den kristna identiteten har kränkts. Synd är synd, om det handlar om blasfemi, högmod, stöld, eller något annat. Hädelse är, när jag läser Bibeln, Guds område. Vi är inte kallade att hämnas hädelse. Naturligtvis ska man inte acceptera hädelse i församlingen, i gemenskapen där man ska upphöja och ära Jesu namn. I församlingens tidiga historia verkar det som att vissa gjorde just det, för Paulus säger i 1 Timoteus 1:20 att Hymeneus och Alexander hädade – och de var uppenbart personer som fanns i församlingen.

Däremot är vi kallade att hålla ut när människor hädar, som Jakob säger, det sköna Namnet som har uttalats över oss. Vi är kallade att be för dem. Och vi är kallade att tala evangeliums budskap till dem som hädar.

Det är här vi kommer till det jag tror är den springande kärnan i frågan om hur vår reaktion på samtidens antikristna blasfemi ska se ut. Om det är under OS eller någon annanstans. Jag säger inte att det är fel att protestera, att gå i demonstration eller skriva sin åsikt på sociala medier. För all del. Protestera så mycket du vill. Men hädare kommer fortsätta häda, ända tills evangeliets budskap tar dem till fånga under Jesu kärlek. Det är det enda som kan skapa verklig skillnad.

Nu tycker du kanske att jag låter lite naiv – eller rent utav att jag inte förstår sakens allvar. "Vi måste rösta på dem som vill återinföra blasfemilagarna och vill försvara den kristna kulturen!" Nej, det behöver vi inte. Vår uppgift är att förkunna evangelium för världen. Det var det Jesus sände oss ut att göra. "Förkunna

evangelium för alla folk" sa han i Matteus evangelium. "Ni ska bli mina vittnen" sa han i Apostlagärningarna. Det finns en massa hån av den kristna tron och livsstilen i världen i dag. Och än värre: Man hånar vår Frälsare och Herre. Man hånar Gud. Det är sant. Det gjorde man mot Jesus också. Men han reagerade inte med att ringa Herodes och be honom ta tag i saken. Han reagerade med evangelium.

En som verkligen förstod det här med att stå i bräsch för evangeliets sak, mot en fientlig värld, var aposteln Petrus. Hela hans första brev är en studie i hur man ska leva i en ond värld. Och han säger så här:

"Till detta är ni kallade. Kristus led i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni ska följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och inget svek fanns i hans mun. När han blev hånad svarade han inte med hån, när han fick lida svarade han inte med hot, utan han överlämnade sin sak åt honom som dömer rättvist. Han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår är ni helade. Ni var som vilsna får, men nu har ni vänt om till era själars herde och vårdare" (1 Pet 2:21-25).

Jesus är vårt exempel, säger Petrus. Och Jesus hånades. Men det han gjorde som svar var något som var oförväntat – han svarade genom att dels överlämna sin sak till Fadern, och genom att ge sitt liv för att vinna oss. Vi var alla som vilsna får, men han blev vår herde. Vi var alla syndare, hädare, fiender till Gud – men genom Jesu sår har vi blivit helade.

Aposteln Paulus var också en hädare, och han säger så här:

"Jag tackar honom som har gett mig kraft, Kristus Jesus vår Herre, för att han ansåg mig värd förtroende och tog mig i sin tjänst, jag som förr var en hädare, förföljare och våldsman. Men jag mötte barmhärtighet därför att jag i min otro inte visste vad jag gjorde. Vår Herres nåd överflödade med tro och kärlek i Kristus Jesus" (1 Ti 1:12-14).

Sättet som Gud mötte Paulus händelse på, var att Herrens nåd överflödade med tro och kärlek. Det är värt att tänka på!

Aposteln Petrus visar oss också vad det är som ligger bakom världens händelse och blasfemi. Han säger så här, då han talar om förvandlingen som har skett i de troendes liv:

“Länge nog har ni levt som hedningarna vill – i orgier, begär, fylleri, supkalas, vilda fester och förbjudna avgudakulturer. Därför blir de förvånade och hånar er när ni inte längre följer med och kastar er ut i samma ström av utsvävningar” (1 Pet 4:3–4).

I världen finns det en ström, som river med sig allt och alla. Det är syndens ström, och den är så oemotståndlig för att den appellerar till våra lustar och begär. Det enda som kan stå emot den här strömmen är dels kunskapen om vart strömmen leder nånstans – att dess slut är fördärvet; och dels kraften som finns i Den helige Ande, som kan ge oss nya och heliga lustar. Det är detta världen inte kan förstå. Den kan inte acceptera att någon ställer sig frågande inför dess livsstil, väcker upp samvete och kallar till omvändelse.

Låt mig nu för ett ögonblick vända tillbaka till OS-invingningen i Paris – eller, rättare sagt, låt mig tala om allt annat än just detta ögonblick som blev så omdiskuterat. För problemet är inte en blasfemisk drag-show. Problemet är inte en skäggig man i kvinnokläder. Problemet är det gudsuppror som ligger bakom; och det upprорот finns i så mycket annat. Vi ska inte tro att om vi bara lyckades skapa en homogen grupp av människor som alla tänkte lika och respekterade kristna, så hade vi haft en perfekt värld. Gudsupprорот handlar inte bara om hbtq-agendan, utan lika mycket om främlingsfientlighet och girighet som kristna inte alls verkar reagera lika starkt emot. Jakob, som jag citerade innan, menar att det är de rika som hånar det sköna namnet som har nämnts över oss, samtidigt som han la märke till att de troende gav större heder till rika som kom till församlingen än fattiga.

Det är detta världen inte kan förstå. Den kan inte acceptera att någon ställer sig frågande inför dess livsstil, väcker upp samvete och kallar till omvändelse.

Det finns en fara att vi förblindas av det synligt vulgära i könsupplösande och sexualiserande shower, och en del kristna valde också att försöka tolka alla möjliga symboler i den här OS-invingningen. Någon kom ridande på en häst, och det blev apokalypsens ryttare. Det var ett förgyllt ox-huvud i bakgrunden på ett podium, och det blev en guldkalv. Det blev satanisk symbolik i kubik som om OS-invingningen var ett mystiskt pussel som skulle läggas. Jag tror att det är helt fel väg att gå.

För samtidigt som vi sätter fokus på de här tingen, så märker vi inte den blasfemi som består i att vi stänger landets gränser för de utsatta i världen. Vi utsuger fattiga länder, för att öka vårt eget välstånd. Vi deltar i ett samhälle som hånar Gud genom att förakta de fattiga, de utslagna, de som är annorlunda.

Vi har gängkriminalitet som sprider sig vida omkring. Vi har högerextrema upplöpp i England. Det är en oro som sprider sig, och frågan är hur vi som kristna ska svara. Ska vi låta oss passiviseras genom att dra oss tillbaka? Urvattnas genom att gå fram den politiska vägen? Eller ska vi radikaliseras genom att skapa våldsamma medborgargarden? Jag tror att det kristna svaret är något helt annat.

Och om man ska säga något om OS, så är det inte heller så att elitidrotten med dess förgudning av människor är ofarlig om man bara får ut de perversa små detaljerna. Det finns en tankegång som är guds- och människofientlig.

Och vårt svar på denna ström, är fortfarande evangelium. Jag tycker att

Petrus formulerar det så otroligt bra, och om du läser det noga, så ska du se att det som sades för 2000 år sedan är otroligt relevant för oss idag också:

“Till sist ska ni alla visa enighet, medkänsla, syskonkärlek, barmhärtighet och ödmjukhet. Löna inte ont med ont eller hån med hån. Tvärtom ska ni välsigna, för ni är kallade att ärva välsignelse. För: Den som älskar livet och vill se goda dagar ska vakta sin tunga från det som är ont och sina läppar från att tala svek. Han ska undvika det onda och göra det goda, söka friden och följa den. Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem som gör det onda. Vem kan göra er något ont om ni brinner för det goda? Ja, även om ni skulle få lida för det som är rätt är ni saliga. Var inte rädda för dem och låt er inte skrämmas. Herren Kristus ska ni hålla helig i era hjärtan. Var ständigt beredda att svara var och en som ber er förklara det hopp ni har. Men gör det ödmjukt, med respekt och ett rent samvete, så att de som talar illa om ert goda levnadssätt i Kristus får skämmas för sitt förtal” (1 Pe 3:8–16).

Petrus säger att vi ska välsigna. Vi ska brinna för det goda. Vi ska svara med respekt och i ödmjukhet. Och vi ska ha ett gott levnadssätt i Kristus. Enligt Bibeln är det just detta som kan skapa en verklig förändring i världen. Vi får vara himmelens ljus i mörkret. Och vi vet att när vi går Jesus-vägen, som är självuppooffringens väg, så är det vägen till seger. Lammet har segrat. Och vi segrar med honom.

— Hur länge, Herre?

Frågan ställdes av Habackuk då han såg hur våld, ondska och ogudaktighet spred sig till synes obehindrat. Utan några repressalier.

Text: Zebastian Vidén

Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv. Gud har inte sänt sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen ska bli frälst genom honom.

Bibelns kanske i särklass mest kända verser lämnar inte utrymme för någon tvekan. Gud älskar människan. Ja, Han älskar henne så högt att han gav sin egen Son.

Johannes evangelium är inte ensamt om det budskapet. Inte Nya testamentet heller. Tvärtemot vad många människor kanske tror, så visar även Gamla testamentets skrifter på Guds kärlek till människan. Ända från de första bladen i Bibeln där det står om begynnelsen, och hela vägen igenom Gamla testamentet, vittnar Ordet om Guds frälsningsplan och hans önskan om att återupprätta människan.

I Hesekiel 33 läser vi:

Svara dem: Så sant jag lever, säger Herren Gud, jag gläder mig inte åt den ogudaktiges död. I stället vill jag att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva. Vänd om, vänd om från era onda vägar! Ni vill väl inte dö, ni av Israels hus?

Gud vill inte att någon ska dö. Hans önskan är att människan ska vända om till Honom och leva!

Bibeln är full av händelser som visar på hur Gud visar nåd mot människor. Både enskilda och kollektivt. För att nämna några exempel så kan vi börja med berättelsen om Jona. Gud befallde Jona att han skulle resa till Nineve och profetera dom. För att göra en lång historia kort så kom Jona fram till slut och profeterade att om fyrtio dagar skulle staden förstöras. Men så hände det oväntade; folket ångrade sig och vände om. Och Gud som inte vill någon människas död lät folket leva. Jonas reaktion däremot, det är ett annat studium.

I 2 Kungaboken 22 kan vi läsa om ett annat exempel. Där berättas om kung Josia som fick ta över kungatronen endast åtta år gammal. I sitt artonde regeringsår befallde han att man skulle rusta upp Herrens hus, alltså templet. Då fick han veta att man hittat lagboken.

När kungen fick höra ordet i boken grep det tag. Han fick spegla både sig själv och sitt kungarike i Guds rättfärdighet, och det brast.

”Gå och fråga Herren för mig och för folket, för hela Juda, om det

som står i denna bok som man nu har funnit. För Herrens vrede är stor, och den är upptänd mot oss därför att våra fäder inte har lyssnat till vad som står i denna bok och inte har gjort allt som är föreskrivet oss.”

Även här ser vi hur Gud ser Josias ånger och han ger honom nåd. I det här fallet står Guds dom fast, men skjuts upp till efter Josias död:

”Så säger Herren, Israels Gud: Säg till den man som har sänt er till mig: Så säger Herren: Se, över denna plats och över dem som bor här ska jag låta olycka komma, alla de ord som står i den bok som Juda kung har läst. De har övergett mig och tänt offereld åt andra gudar och väckt min vrede genom alla sina händers verk, och därför är min vrede upptänd mot denna plats och ska inte utsläckas. Men till Juda kung, som har sänt er för att fråga Herren, ska ni säga: Så säger Herren, Israels Gud, om de ord som du har hört: Eftersom ditt hjärta blev mjukt och du ödmjukade dig inför Herren när du hörde vad jag har talat mot denna plats och mot dem som bor här, nämligen att de ska bli ett föremål för häpnad och förbannelse, och eftersom du rev sönder dina kläder och grät inför mig, därför har jag

också hört dig, säger Herren.
Därför vill jag samla dig till dina
fäder och du ska samlas till dem i
din grav med frid. Dina ögon ska
slippa se all den olycka som jag
ska låta drabba denna plats.”

Ytterligare ett exempel jag vill ta med
är det om när ropet från städerna på
slätten hade stigit upp inför Gud, och
Han bestämde sig för att stiga ned för
att se om det verkligen förhöll sig så.

Viktigt att notera här är att Gud inte
agerar utifrån något som inte är
verifierat. Det står att han gick ner för
att se om det verkligen förhöll sig så
som ropet antydde.

I det här fallet visade sig ropet
stämma överens med verkligheten.
Det fanns ingen räddning för Sodom
och Gomorra, men Gud frälste den
rättfärdige Lot.

Om Abraham står det att han vädjade
för staden. Om det finns femtio? Om
det finns fyrtiofem? Och så vidare ...
redogörelsen slutar vid tio rättfärdiga.
Och Gud svarade samma sak, att ”för
de rättfärdigas skull ska jag INTE
fördärva staden”.

Jag frågar mig ibland vad Gud hade
svarat om Abraham hade frågat om
EN rättfärdig. Och jag tror att svaret
hade blivit detsamma; och det är just
därför det var absolut nödvändigt för
främlingen Lot att bli evakuerad.

I 1 Moseboken 19:22 står det: “Men
skynda dig att fly dit, för jag kan inte
göra något förrän du är där.”

Men, om det nu är så att Gud inte vill
att någon ska dö. Han är väl
allsmäktig, kan han inte bara knäppa
med fingrarna och göra så att alla
människor blir frälsta? Så blir alla
nöjda och glada?

Något av det första som Gud gjorde
då han skapade himmel och jord var
att han deklarerade en gräns. Det är
ett återkommande tema i Bibeln att
Gud sätter gränser, men den absolut
första gränsen han satte var den
mellan ljus och mörker. Det är en av
universums grundprinciper eller
grundlagar.

Om ljuset står det att Gud skapade det
och det var gott. Om mörkret står det
att det var där, men det står inte att
Gud skapade det. Således handlar
mörkret om just avsaknaden av Guds
närvaro, eller Guds verkande Ord.

I Johannes evangelium 1 står det om
ljuset att det lyser i mörkret. Även det
en grundlag i Guds skapelse.

I 1 Timoteusbrevet 6:16 står det om
Gud att han *bor i ett ljus dit ingen kan
komma*. Och i 1 Johannes brev 1:5 att
*Gud är ljus och inget mörker finns i
Honom*.

Så nej, lika lite som mörker och ljus
kan existera samtidigt i samma rum,
lika lite kan orättfärdighet och
rättfärdighet ha gemenskap. Då Gud
kommer med sitt skapande Ord viker
mörkret och allt blir uppenbart.

Jesus talade flera gånger om “mörkret
utanför” som en motsats till
Himmelriket. Och om Honom själv
står det i Johannes 1: *Men åt alla som
tog emot honom gav han rätten att bli
Guds barn, åt dem som tror på hans
namn*.

Och i Johannes 12:36: *Tro på ljuset
medan ni har ljuset, så att ni blir
ljusets barn*.

För att svara på frågan jag tidigare
ställde lite retoriskt. Jag tror inte att
Gud kan “knäppa med fingrarna” och
så frälsa alla människor. Som vi läst
finns det gränser som är
fundamentala för hela universums
och skapelsens existens. Gränser som
sattes vid världens grundläggning.
Gränser som är goda och som inte ens
Skaparen själv överträder, eller kan
överträda.

Däremot har han gjort det möjligt för
alla människor att komma in i Guds
rike och bli ljusets barn, genom att tro
och ta emot Jesus, Guds Son.

I Uppenbarelseboken 21 och 22 läser
vi om det Nya Jerusalem och hur
fullkomligheten kommer att uttrycka
sig. Något som återkommer i bägge
kapitlen är det faktum att ingen natt
ska finnas mer – det som
representerar mörkret. Istället står det
att Gud själv kommer att vara dess
ljus.

På ett liknande sätt beskrivs det i 1
Korintierbrevet 15:25:

Han måste regera tills han har lagt
alla fiender under sina fötter. Som
den sista fienden berövas döden sin
makt, för allt har han lagt under
hans fötter. Men när det sägs att
allt är lagt under honom gäller det
självklart inte Gud som har lagt allt
under Kristus. Och när allt blivit

lagt under honom, då ska Sonen
själv underordna sig den som har
lagt allt under honom, så att Gud
blir allt i alla.

Smaka på de orden – Gud ska bli allt
i alla! Vilken framtid för Guds folk.

– *Hur länge, Herre?*

Frågan ställdes av Habackuk då han
såg hur våld, ondska och
ogudaktighet spred sig till synes
obehindrat. Utan några repressalier.

Även i Uppenbarelseboken kapitel 6
läser vi nästan samma ord: *”Herre,
du som är helig och sann! Hur länge
ska det dröja innan du dömer jordens
invånare och straffar dem för vårt
blod?”*

Jag tror det är naturligt att frågan
kommer för oss. Se dig om i världen
idag, se all ondska som sprider sig.
Se bara under de senaste få åren hur
militariseringen har fått ett uppsving.
Vi har krig i Europa, det är krig i
Mellanöstern, läget är otroligt spänt
med risk för krigsutbrott på många
fler platser runt om på jorden.
Och till detta kommer otaliga skaror
av människor som lider. Antingen
direkt till följd av krigen, eller på
grund av olika följdreaktioner såsom
svält och flyktingströmmar.

Orättfärdighetens offer är så många.
– *Herre, hur länge ska du dröja?*

Och som om inte detta vore nog, så
ser vi hur upproret mot Skaparen tar
sig nya och stolta uttryck.
Man och kvinna, vad är det? Vad är
en familj? Vad innebär det att Gud
skapade människan till sin avbild?
Äktenskap?

Och all denna upproriskhet sprids och
mångmultipliceras som aldrig förr
genom sociala medier och andra, ofta
digitala, plattformar. Och måltavlorna
blir som så ofta barnen.

– *Herre, du som är rättfärdig, hur
länge?*

I 1 Moseboken 15 läser vi om hur
Gud sluter ett förbund med Abraham.

forts...

... forts

Gud talar om för sin tjänare att hans avkomlingar ska leva som främlingar i fyrahundra år, och i vers 16 står det något intressant: "I fjärde släktledet ska de återvända hit, för amoreerna har ännu inte fyllt sina synders mått."

Det finns ett mått, och då Arbaham levde hade Amoreerna ännu inte fyllt sitt.

I Apostlagärningarna 17 läser vi ur Paulus tal på Aeropagen:

"Gud har länge haft overseende med okunnighetens tider, men nu befaller han alla människor överallt att omvända sig. Han har nämligen bestämt en dag då han ska döma

världen med rättfärdighet genom en man som han har utsett, och han har erbjudit tron åt alla genom att uppväcka honom från de döda."

Det kommer en dag, en räkenskapers dag. Då ska Gud döma världen med rättfärdighet. Den dagen är bestämd. Guds rättfärdighet och helighet kräver att dom ska utverkas. Det finns inga kryphål eller dolda paragrafer som på något vis kan få den dagen att passera obemärkt. Dagen – då Jesus själv ska sätta sina fötter på Oljeberget och alla folk ska samlas inför honom.

I 2 Petrus brev 3:4 står det:

Hur går det med löftet om hans återkomst?

Och lite längre fram i vers 9:

Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon ska gå förlorad utan att alla ska få tid att omvända sig.

Här tycker jag att Guds rättfärdighet möter Guds nåd på ett förunderligt sätt. Herrens dag kommer, det vet vi. Och vi längtar efter att få möta Jesus på skyn! Men så länge församlingen är kvar på jorden så är vi det av en anledning – Guds nåd till alla människor. Det glada budskapet till allt skapat.

Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet. Hans ögon var som eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor. Han hade ett namn skrivet som ingen känner utom han själv, och han var klädd i en mantel som var doppad i blod, och hans namn är Guds Ord. De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt rent linne. Ur hans mun kom ett skarpt svärd som han ska slå folken med, och han ska styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: "Kungarnas Kung och herrarnas Herre." (Upp 19:11-16)

... forts fr sid 5

rättvisa? Vad handlar det om? Jesus lovar att den som gör det ska finna måttnad. På ett sätt lyfter Jesus fram omöjligheter, men samtidigt så ger han svaren, lösningen, hoppet. Det finns en grundprincip i detta, en utgivande Guds rättfärdighet, och den håller att bygga på.

Saliga är de barmhärtiga, för de ska få barmhärtighet. Saliga är de renhjärtade, för de ska se Gud.

Jesus, rena mitt hjärta. Vilken bön! Herre, tänk att vi får vara renhjärtade. Hur ska vi kunna se Gud? Att komma närmare Gud är ett stort mål för våra

liv. *Saliga är de renhjärtade.* Vi brukar påminna ibland om hur det ska bli då vi ska få möta Jesus och få se honom ansikte mot ansikte. Det övergår allt mänskligt förstånd. Det är en sådan oerhörd kärlek, en sådan oerhörd nåd i detta, för att vi vet vem Jesus är, vi har fått möta honom. Och att vi då ska få se honom som han är, det kan ingen göra som inte är renhjärtad. Men, tack vare att Jesus har sonat vår synd och gjort oss rena genom sitt eget blod som han utgöt för oss, kan vi frimodigt träda fram inför honom. I Jesus Kristus är vi nya skapelser.

Saliga är de som skapar frid för de ska kallas Guds barn.

Fridsfursten är Jesus. Tänk på när han kom hit till den här jorden, vilka vapen och vilken makt använde han sig av? Han utgav sig helt och hållet och gav sitt liv. Det fanns ingen maktbärande som kunde räkna med honom utifrån sina principer. Nej, Jesus visade på en helt annan väg, en väg som också är församlingens väg. Jesus är vägen, sanningen och livet!

Saliga är de som blir förföljda ...

Är det saligt att bli förföljd? Jesus säger det.

... för rättfärdighetens skull, för dem tillhör himmelriket. Saliga är ni när människor hånar och förföljer er och ljuger och säger

allt möjligt ont om er för min skull.

Sådant här kan vara svårt att hantera. Tänk vad de talar illa om oss, de smädar oss. Nu under de olympiska spelen så förekom skilda smädelser helt öppet, där man gjorde spe av bibliska händelser, och många reagerade. Men vad säger Jesus? ”Saliga är ni.” Det här bevisar bara att det Gud har, hans rike, allt som hör himlen till, det hånas på den här jorden, och det ska vi tacka Gud för, för då ser människor att det är skillnad. Det vi har kan den här världen inte ta emot. Den klarar inte av det.

Då man bespottar och förlöjligar Jesu namn, säger vi: tack gode Gud att du har tagit oss ut ur världen. Vi får lida för det, ja, men det gör vi med glädje. Då man hånar, svarar vi med att säga: tack Jesus. Saliga är ni då.

Det skulle vara värre om man istället hade gjort något riktigt vackert som såg väldigt trovärdigt och bibelförankrat ut och vävde in det i de här olympiska festligheterna, som om Guds rike och de här spelen och det kulturella skulle ha någonting gemensamt. Men det har det ju inte. Jesus var tydlig, han sa att det finns gränser. Tydliga gränser som vi ska vara rädda om att bevara. På ett sätt behövs en mur, en tydlig gräns, så att människor kan se skillnaden mellan Guds väg och världen. Här är Guds rike, här är världens riken. Det är två vitt skilda riken.

Den här världen har sin furste, och han vill väldigt gärna att det ska rinna över, att det ska blandas ihop, för då tycker människorna att `åh, vad vackert, och Gud är med också, åh, vad fint`. Så behöver man inte göra upp med Gud. Man behöver inte göra upp med sin synd. Det är synden som skiljer människan från Gud och håller oss borta från gemenskapen med honom. Människan behöver försonas med Gud, och då finns det bara ett medel; Jesu Kristi blod som rann på Golgata.

Lärjungarna hade en oerhörd mästare och lärare som förberedde dem på hur det skulle bli i den här världen. De fick möta en brutal verklighet när Jesus hade fullbordat sin gärning. Jesus dog på Golgata, han uppstod från de döda, återvände till Fadern, och så gav han den helige Ande som en kraft. Det var viktigt. Lärjungarna fick uppmaningen att stanna i Jerusalem tills löftet från höjden infriats.

På pingstdagen blev de alla uppfyllda av den helige Ande. Där och då började församlingens gärning. Hela staden kom i rörelse av Andens kraft. Man överbevisades av den helige Ande att man var syndare. Det kunde inte lärjungarna överbevisa någon om, men den helige Ande som nu hade tagit sin boning i dem resulterade i att folket fick ett styng i sina hjärtan. Fyllda av syndanöd frågade man de andefyllda lärjungarna vad man skulle göra. Då stod man där redo med budskapet: Vänd om! Se till att döpa er till syndernas förlåtelse, och då ska också ni få den helige Ande som gåva.

Församlingens verksamhet ledde till oro i Jerusalem. Man kallades in till myndigheterna och förbjöds att tala i Jesu namn. Med nyvunnen frimodighet stod man där inför det judiska prästerskapet, eller inför romerska rikets myndighet. Budskapen var liknande och hade som syfte att tysta ner budskapet om Jesus. Dock fanns det ingen väg tillbaka. Evangelium hade kommit för att stanna: ”Vi för vår del kan inte hålla tyst med vad vi har sett och hört.”

Herrens vittnen fick lida. Man piskades, fängslades. Då man släpptes fri och träffade syskonen i församlingen, står det ingenting om att man klagade eller talade om hur hemskt man blivit bemött. Nej, det står att man prisade Gud tillsammans. Man tackade Gud för att man hade aktats värdig att lida för Jesu namns skull. Pris ske Gud. Man prisade och tackade Gud för det kors man fick bära. Det är korsets dårskap! Ingen stod oberörd inför budskapet. Antingen tog man det till sig eller

också stötte man det ifrån sig och motarbetade det.

Det finns många exempel i Apostlagärningarna på hur lärjungarna gång efter gång fängslades. Ett tidigt exempel är då Stefanus, fylld av helig Ande förkunnade och bevisade att Jesus var Messias. Han blev stenad till döds, vilket ledde till att det bröt ut en svår förföljelse med början i Jerusalem. Herrens vittnen spreds åt alla håll och det står att ”de som nu hade skingrats gick från plats till plats och förkunnade evangeliet”.

Det här är historiska händelser, men samtidigt en verklighet som vi behöver påminna varandra om. För som det var på den tiden, så tror jag också att det kommer att bli den sista tiden innan Jesus kommer tillbaka.

I Lukas 10 läser vi hur Jesus sänder ut sina lärjungar, och de kommer tillbaka glada över allt de ser hända. De får makt över onda andar, och så vidare. De känner att de börjar växa. Men Jesus säger åt dem:

Men gläd er inte över att andarna lyder er, utan gläd er över att era namn är skrivna i himlen.

Här påminns vi återigen om målet. Kämpa för det mål som ska prioriteras – människors frälsning. Det blir större glädje i himmelen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver någon omvändelse. Det står vidare om Jesus, att hans tal gick över i jubel och hänförelse:

I samma stund jublade Jesus i den helige Ande (Luk 10:21).

Tänk, Jesus började jubla och uttrycka en oerhörd glädje.

”Jag prisar dig Far, himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för små barn. Ja, Far, så var din goda vilja.

Låt honom få bruka dig, att du får sprida detta kärlekens budskap vidare till människor. Vi har en kort sträcka kvar, och segerkransen väntar där framme.

POSTTIDNING B

Midnattsropet

Siriusvägen 4 A

175 65 Järfälla

Var still min själ, och vet att Gud alltid ser, Han är nära

Var still min själ, uppå vida vingar Han dig vill bära

Ära, lova Gud, prisa i evighet namnet som ger dig liv.

Över allt han är, genom allt han bär. Vila i Jesu frid

Var still min själ

Var still min själ

Gud är här

Lik duvan i bergsklyftans gömsle, nära sitt hjärta

Han håller dig. Glöm bort all rädsla, Han har all makten.

Sången "Var still min själ" skrev jag en eftermiddag hemma vid pianot. Det hade varit en tuff dag, en sån där dag när man bara vill gömma sig och slippa möta alla bekymmer som kommer. Då tänkte jag på duvan i bergsklyftan och på löftet om att få vila i Gud. Det lugnade mig, och att skriva sången gav mig frid mitt i allt det jobbiga.

Magdalena Lindroos

